

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 12 ΟΚΤΩΒΡΗ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 66ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

Κάντε γρήγορα!

Η ιστορία βιάζεται!

Πανευρωπαϊκή πορεία ενάντια στη συνάντηση των 7 πλουσιότερων χωρών. Λυών, Ιούνης '96

Αντίσταση, η επιλογή μας Αλληλεγγύη, το όπλο μας

Μέσα απ' τις γεγονιές, τα στέκια, τα κατελυμένα σπίτια, αντιστακόμαστε στην εκμετάλλευση που μας επιβάλλει η εξουσία, δημιουργούμε τους όρους για την απελευθερωμένη κοινωνία του αύριο.

Το όραμα και ο λόγος μας περνάνε μέσα από την καθημερινότητα και τη δράση μας.

Είμαστε αυτό που επιλέγουμε να είμαστε και όχι αυτό που η εξουσία μας θέλει να είμαστε, μέσα στους δικούς μας χώρους, με τους δικούς μας όρους.

Αλληλεγγύη σε κάθε αυτοοργανωμένο κοινωνικό εγχείρημα.

Υπεραστιζόμαστε την Κατάληψη Βαρβάρη
ενάντια στην επικείμενη καταστολή της από το δήμο Θεσσαλονίκης.

Αυτόνομο Στέκι Ανώ-Κάτω Πατησίων • Αυτόνομο Στέκι Καβάλας • Αυτόνομο Στέκι Κοζάνης • Αυτόνομο Στέκι Πτολεμαίδας • Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας • Κοινωνικό Κέντρο Ηρακλείου • Κατάληψη Villa Αμαλίας • Κατάληψη Στάσης Πλατείας Καλλιθέας • Κατάληψη Βαρβάρη

ΑΚΟΜΗ ΜΙΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΟΡΥΦΗΣ της Ευρωπαϊκής Ένωσης ολοκληρώθηκε το προηγούμενο Σάββατο. Ήταν βέβαια χωρίς εκπλήξεις, καθώς άφησε ανοιχτά, τόσο τα ζητήματα της Διακυβερνητικής του '97 (που θα επεξεργαστεί την πολιτική ενοποίηση και τη διεύρυνση της Ε.Ε.), όσο και της αναθεώρησης της συνθήκης του Μάαστριχτ. Με δύο λόγια, μια διάσκεψη ανούσια και βαρετή ακόμη και για τα δελτία ειδήσεων, καταδικασμένη να αναμασάει τις αδιέξοδες προοπτικές της ευρωπαϊκής κυριαρχίας.

Σε λιγότερο από μόλις επτά χρόνια, η εξουσία αναγκάστηκε να ξεχάσει ολοκληρωτικά τα όνειρα του απόλυτου θριάμβου της. Η πτώση του τείχους του Βερολίνου, το "τέλος της ιστορίας", η παγκόσμια επικράτηση του καπιταλισμού -όχι σαν συνθήκη οικονομίας, αλλά σαν συνθήκη ιδεολογίας και κοινωνικής συνοχής- αποδείχτηκαν κάτι περισσότερο από κενά λόγια. Τριάντα χρόνια ο δυτικός καπιταλισμός έψαχνε από τη μια γωνία του Τρίτου Κόσμου στην άλλη για τη δημιουργία καινούργιων αγορών, αντιμετώπιζε με την κρίση υπερσυσσώρευσης των προϊόντων. Στα τέλη της δεκαετίας του '80 ήταν οι κοινωνίες της ανατολικής Ευρώπης που του πρόσφεραν την ιστορική ευκαιρία που απεγνωσμένα αναζητούσε για την επέκτασή του. Και το αποτέλεσμα μάλλον φτωχό. Όχι ότι δεν υπήρξε οικονομική διείσδυση στην ανατολική Ευρώπη -εώς και το ελληνικό κεφάλαιο προσπάθησε να μπει δυναμικά στο

παιχνίδι των νέων παρθένων αγορών. Αλλά, τα αποτελέσματα ήταν πολύ μικρότερα της ιστορικής δυναμικής που υποτίθεται ότι διέθετε η κυριαρχία.

Ακόμη και ο πόλεμος στη Γιουγκοσλαβία αποδείχτηκε τελικά η κορύφωση της διπλωματίας των αδιεξόδων. Εκατομμύρια πρόσφυγες, χιλιάδες νεκροί και δεκάδες χιλιάδες τραυματίες, ένα όργιο βιασμών και εθνικών εκκαθαρίσεων και κοινωνίες ισοπεδωμένες στο όνομα του τίποτα. Ένας πόλεμος που προμοτοήθηκε ανοιχτά από τις ΗΠΑ και την Ευρωπαϊκή Ένωση -κυρίως τη Γερμανία- και στον οποίο διακυβεύτηκε η κυριαρχία σε ολόκληρη την ανατολική Ευρώπη, το μοίρασμα της σε σφαίρες επιρροής και η πρωτοκαθεδρία στη "νέα τάξη πραγμάτων". Μια σειρά γενοκτονιών, σχεδιασμένων για τις ανάγκες μιας οικονομικής και πολιτικής επέκτασης που το κεφάλαιο ποτέ δεν μπόρεσε να πραγματοποιήσει. Η Γιουγκοσλαβία ξεχάστηκε τόσο γρήγορα, όσο αστραπιαία οι εξελίξεις στις αρχές της δεκαετίας την έφεραν στο προσκήνιο.

Και όχι μόνο αυτή. Τα όνειρα μιας παγκόσμιας κυριαρχίας ξεχάστηκαν όχι μόνο και με την επέμβαση του ΟΗΕ στη Σομαλία, αλλά και στον Περσικό. Ειδικά ο πόλεμος με το Ιράκ αποσκοπούσε στην μακρόχρονη πολιτική υποταγή των αραβικών χωρών στην αμερικανική ηγεμονία και στον καθολικό έλεγχο της παραγωγής και των τι-

Συνέχεια στη σελίδα 5

Η διπλανή αφίσσα συνυπογράφεται από συλλογικότητες που λειτουργούν σε στέκια και κατάληψεις. Τυπώθηκε σε 3.000 αντίτυπα και θα κολληθεί στις πόλεις που αναφέρονται. Είναι η πρώτη κίνηση αλληλεγγύης στην κατάληψη Βαρβάρη με πανελλαδικό χαρακτήρα. Μένουν σχεδόν δύο βδομάδες μέχρι την εκπνοή της προθεσμίας του εξώδικου που παρέδωσε στην κατάληψη ο δήμος Θεσσαλονίκης. Ο κίνδυνος της μετατροπής του σε διώξεις ή βίαιη εκκένωση είναι άμεσος.

ΣΧΟΛΙΑ

★ Ήταν 13 χρονών. Αρκετά μεγάλος για να φοβίσει τον 62χρονο Λάμπρο Δήμου. Μια αρκετά συνηθισμένη ιστορία, τρεις αλβανοί μετανάστες βρίσκουν καταφύγιο για τη νύχτα σε μια αγροικία. Μόνο που γρήγορα γίνονται αντιληπτοί απ' τον ιδιοκτήτη της, ο οποίος δεν διστάζει να πυροβολήσει πιστώματα τους πανικόβλητους μετανάστες, πετυχαίνοντας τον Αντριάκ στο κεφάλι. Αφού επιτέλεσε το θεάρεστο έργο του, μπήκε στο αυτοκίνητό του κι έφυγε. Η ησυχία και η τάξη του έθνους διαφυλάχτηκε πάλι. Μπορούμε να κοιμόμαστε ήσυχοι;

★ Η ελληνική αστυνομία πάντως λέει ναι! Υπάρχει αυτή για να προστατεύει τους πολίτες από κάθε κακό. Όπως πριν λίγες μέρες, που επιδόθηκαν στο σύνθημα έργου τους, της συμμόρφωσης των (κακοποιών) στοιχείων που υπονομεύουν την έννομη τάξη. Αυτή τη φορά άτυχος στάθηκε ένας ιρανός που ξέχασε τα χαρτιά του στο σπίτι και κατέληξε στο νοσοκομείο.

Ο ΜΙΛΙΤΑΡΙΣΜΟΣ σαν ιδεολογία και τρόπος συλλογικής οργάνωσης, είναι βασικό στοιχείο, στήριγμα του εξουσιαστικού κοινωνικού συστήματος. Όλα τα καθεστώτα κυριαρχίας και εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, είναι οργανωμένα/αναπαράγουν το μιλιταριστικό μοντέλο, δηλαδή τη διαχείριση όλων των κοινωνικών ζητημάτων και υποθέσεων, του συνόλου της καθημερινής ζωής, από μια μειοψηφία-ελίτ, η οποία έχει επιβάλλει τα ιδιαίτερα συμφέροντα και τους στόχους της πάνω στην υπόλοιπη κοινωνία. Η άκαμπτη πυραμιδωτή δομή, οι κάθετες ιεραρχικές σχέσεις, ο ολοκληρωτικός έλεγχος, η συγκεντρωτική διοίκηση, η απόλυτη πειθαρχία, υποταγή στις επιταγές-εντολές της άρχουσας τάξης, είναι στοιχεία καθαρά μιλιταριστικά. Έτσι ο στρατός δεν είναι παρά αντανάκλαση της εξουσιαστικής κοινωνικής οργάνωσης και αντίστροφα. Αλλά, στο στρατό επικρατούν στην πιο έκδηλη-υπερβολική μορφή τους όλες οι σχέσεις, οι νοοτροπίες και οι αξίες που έχει επιβάλλει η κυρίαρχη ελίτ πάνω στους ανθρώπους. Η πατριαρχία, το φελοκρατικό πρότυπο του κυρίαρχου αρσενικού, ο σεξισμός, είναι κυρίαρχα στοιχεία, αφού ο μιλιταρισμός και γενικότερα το σύστημα των διαχωρισμών και των αντιθέσεων μέσα στην κοινωνία, μεταξύ προνομιούχων και μη, μεταξύ εξουσιαστών και εξουσιαζόμενων, δημιουργήθηκαν για πρώτη φορά στην ιστορία από τις αρχαίες πατριαρχικές-πολεμικές φυλές, που στηρίζονταν στη βίαιη κατάκτηση και υποταγή άλλων φυλών-κοινοτήτων. Από την άλλη, η εκμηδένιση της προσωπικότητας, κάθε έννοιας ιδιαιτερότητας, ταυτότητας, ο ανταγωνισμός, το δίκαιο του ισχυρού, η πλήρης υποταγή του ατόμου σε ένα απρόσωπο-ισοπεδωτικό σύστημα, είναι δομικά στοιχεία του στρατιωτικού τύπου οργάνωσης, αναπαράγουν και ισχυροποιούν την εξουσιαστική-ιεραρχική δομή της κοινωνίας, τις καταπιεστικές σχέσεις επιβολής και εξάρτησης πάνω στους ανθρώπους.

Ο σύγχρονος καπιταλισμός προωθεί και ολοκληρώνει αυτή τη διαδικασία στρατιωτικοποίησης της κοινωνίας, μέσα από πανίσχυρους θεσμούς και μηχανισμούς ελέγχου-χειραγώγησης των προλεταρίων-καταπιεζόμενων αυτού του πλανήτη. Η οικονομι-

κή ολιγαρχία, η αστική τάξη, πλαισιωμένη από μια συνεχώς διογκούμενη, με τεράστιες εξουσίες, γραφειοκρατία-επιστημονικοτεχνική ελίτ, κατευθύνει όλες τις πτυχές της ανθρώπινης ζωής, τις κοινωνικές δραστηριότητες, διαδικασίες και σχέσεις. Μέσα από το μονοπώλιο-διοκτησία των γνώσεων και των πληροφοριών, την μαζική πλύση εγκεφάλου που επιτελεί η βιομηχανία του θεάματος (ΜΜΕ, διαφήμιση, μαζική υποκοιλούρα) καλλιεργούνται συνειδήσεις, πλάθονται προσωπικότητες σύμφωνα με τα συμφέροντα της εξουσίας. Η επιβολή ενός συγκεκριμένου μοντέλου οικονομίας, παραγωγής και εργασίας, διανομής των αγαθών, διαχείρισης του πλούτου, του περιβάλλοντος, των φυσικών πόρων και πηγών ενέργειας, σε παγκόσμιο επίπεδο, προς όφελος των προνομίων μιας μειοψηφίας, διαμορφώνει ένα ολοκληρωτικό-φασιστικό σύστημα. Η ανθρωπότητα υποβιβάζεται σε συνθήκες ενός τεράστιου στρατόπεδου συγκέντρωσης, όπου ακόμα και το τι θα φάμε, τι θα φορέσουμε, πώς θα δουλέψουμε, θα φερόμαστε και θα σκεφτόμαστε, καθορίζεται από κέντρα έξω και πάνω από την κοινωνία. Για τους εξουσιαστές, δεν είμαστε παρά εκτρεφόμενα ζώα που πρέπει συνεχώς να παράγουμε χωρίς να απολαμβάνουμε. Η απόλυτη ομοιομορφία-τυποποίηση που προσπαθούν να επιβάλλουν στο οικοσύστημα ανθρώπου-φύσης, οι σχέσεις κυριαρχίας και αφαίμαξης της φύσης είναι έκφραση του μιλιταριστικού χαρακτήρα της καπιταλιστικής κοινωνίας.

Ο πόλεμος είναι η άλλη όψη των εκμεταλλευτικών-εξουσιαστικών καθεστώτων και φυσικά και του σύγχρονου αστικού συστήματος. Η ιδιοκτησία-ιδιοποίηση, η βίαιη κατάκτηση, εκμετάλλευση ανθρώπων και φυσικού πλούτου, είναι βασικές διαδικασίες στις οποίες στηρίζεται ο καπιταλισμός για να ισχυροποιηθεί σαν σύστημα, τόσο εσωτερικά όσο και προς τα έξω.

Πόλεμος στο εσωτερικό σημαίνει διαρκής πόλεμος από την αστική τάξη ενάντια στους εργαζόμενους προλεταρίους για την επιβολή των συμφερόντων και των προνομίων της, των ιεραρχικών καταπιεστικών σχέσεων, την εντατική εκμετάλλευση της εργασίας, ακόμα κι αν αυτό συνεπάγεται τη συνεχή φτωχοποίηση κι

εξαθλίωση, την περιθωριοποίηση-καταστροφή ολόκληρων τμημάτων της κοινωνίας. Παράλληλα, για τη διατήρηση της συνοχής, του ελέγχου και της πειθαρχίας, προωθείται η γενικευμένη στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας.

Η ίδια η καπιταλιστική οικονομία είναι μιλιταριστική, δεδομένου ότι λειτουργεί ανταγωνιστικά-επεκτατικά απέναντι σε άλλες οικονομίες, ενώ ουσιαστικά είναι μια αντι-οικονομία, αφού η παράλογη και παθογόνα ανάπτυξη της στηρίζεται στην σπατάλη και εξάντληση φυσικών πόρων και πηγών ενέργειας, διαλύοντας τις ισορροπίες του οικοσυστήματος και της ζωής στον πλανήτη, παράλληλα με τη συνεχή καταστροφή-απαξιοποίηση ολόκληρων παραγωγικών τομέων, υλικοτεχνικών δομών, πλεονάζοντα πλούτου και αγαθών (μ' άλλα λόγια, χιλιάδες ώρες ανθρώπινου μόχθου, αγωνίας, αίματος) μόνο και μόνο για να ξεμπλοκάρει από την κρίση και τις αντιφάσεις της και να διαγωνίζεται η εκμεταλλευτική διαδικασία. Αλλά και οι άλλοι βασικοί θεσμοί του καπιταλιστικού συστήματος, όσον αφορά την αποτελεσματική ένταξη-ενσωμάτωση των προλεταρίων σ' αυτό, η οικογένεια, η εκπαίδευση, η εργασία, έχουν τεράστιες και όχι τυχαίες αναλογίες με τον στρατιωτικό τρόπο οργάνωσης. Οι ιεραρχικές σχέσεις, η κυριαρχία και ο απόλυτος έλεγχος απ' τη μεριά των φορέων εξουσίας, το τυποποιημένο και επαναλαμβανόμενο τυπικό,

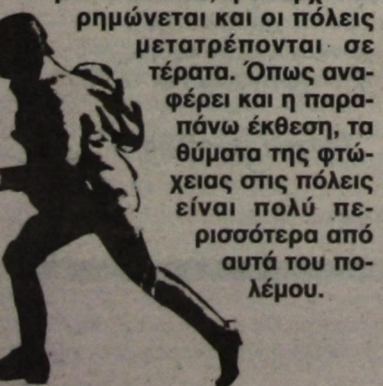
οι κανόνες, η πειθαρχία, οι υποχρεώσεις-ποινές, πλασιώνουν την καθημερινή μας ζωή, σ' όλες τις εκδηλώσεις και δραστηριότητές της. Η στρατιωτικοποίηση της κοινωνίας ολοκληρώνεται με την άσκηση της νόμιμης βίας, της καταστολής από την άρχουσα τάξη μέσω των ένοπλων τμημάτων της, του στρατού και της αστυνομίας. Τόσο ο στρατός όσο και η αστυνομία παρεμβαίνουν και διαχειρίζονται τις κοινωνικές συγκρούσεις και αντιθέσεις, επιβάλλουν την τάξη και την εύρυθμη λειτουργία του συστήματος, όταν αυτό αμφισβητείται και μπλοκάρονται οι διαδικασίες και οι σχέσεις εκμετάλλευσης, συσσώρευσης κέρδους και αναπαραγωγής της κυριαρχίας. Τα έοπλα σώματα καταστέλλουν όχι μόνο αυτούς που αρνούνται συνειδητά το αστικό καθεστώς, αυτούς που ζητούν μια θέση στον ήλιο, αλλά ακόμα κι αυτούς που ζητούν μια καλύτερη θέση στην κόλαση, καλύτερες δηλαδή συνθήκες ζωής. Καταπνίγουν λοιπόν όχι μόνο εξεγέρσεις και γεγονότα που δημιουργούν έκρυθμες καταστάσεις, αλλά ακόμα και ρεφορμιστικές κινητοποιήσεις, όταν αυτές δεν συμβιβάζονται με τα σχέδια και τους στόχους (οικονομικούς και πολιτικούς) της άρχουσας τάξης.

Πόλεμος στο εξωτερικό, από την άλλη, σημαίνει ότι για κάθε εθνικό-κρατικό καπιταλιστικό σύστημα, απαραίτητα προϋπόθεση σταθερότητας, ισχυροποίησης και ανάπτυξης, είναι η συνεχής επέκταση προς τα έξω, η διεύρυνση της οικονομικής-παραγωγικής βάσης του, της γεωπολιτικής σφαίρας επιρροής και κυριαρχίας του. Η ανταγωνιστική φύση της καπιταλιστικής οικονομίας, οδήγησε σε μια πολιτική επικράτησης και ελέγχου, σε παγκόσμιο επίπεδο, των πηγών ενέργειας και των πρώτων υλών, των οδών διακίνησης και των τιμών των εμπορευμάτων, καθώς και του καθεστώτος των συναλλαγών και των σχέσεων εξάρτησης μεταξύ των χωρών του καπιταλιστικού κέντρου και της περιφέρειας. Έτσι αναπτύχθηκε από τα βιομηχανικά κέντρα ο ιμπεριαλισμός σε βάρος των φτωχών που διαθέτουν πρώτες ύλες και ενέργεια για τις οικονομίες των κυρίαρχων κρατών. Η επιβολή με τα όπλα, δηλαδή, και ο ολοκληρωτικός πολιτικός έλεγχος πάνω στην κυβέρνηση, το κράτος, τον εθνικό πλούτο, τους εργαζόμενους των εξαρτημένων χωρών. Ο ανταγωνισμός μεταξύ των υπερδυνάμεων οδήγησε σε συνεχείς συγκρούσεις, με αποκορύφωμα τους δύο παράλογους και φρικαλέους πολέμους, οι οποίοι έδειξαν στην ανθρωπότητα την καταστροφική

Συνέχεια στη σελ. 5

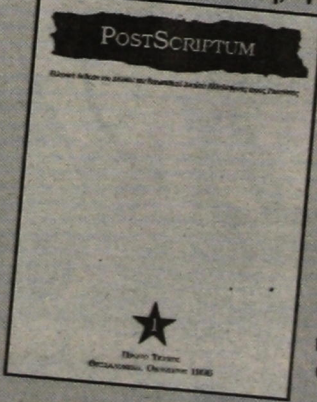

★ Απλά νούμερα. Σύμφωνα με έρευνα του Προγράμματος των Ηνωμένων Εθνών για την Ανάπτυξη (PNVO), το ποσοστό των οικογενειών που θα δυσκολεύονται ακόμα και να επιβιώσουν θα φτάσει το 90% στη Λατινική Αμερική και στο 50% στην Αφρική και την Ασία. Το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της γης βρίσκεται κοντά ή κάτω από τα όρια της φτώχειας και η κατάσταση χειροτερεύει... Όλο και μεγαλύτερα τμήματα περιθωριοποιούνται, η επαρχία ερημώνεται και οι πόλεις μετατρέπονται σε τέρματα. Όπως αναφέρει και η παραπάνω έκθεση, τα θύματα της φτώχειας στις πόλεις είναι πολύ περισσότερα από αυτά του πολέμου.

Κυκλοφόρησαν...

★ Από την Ομάδα Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας (Θεσσαλονίκης) κυκλοφόρησε στα ελληνικά το "POSTSCRIPTUM", δηλαδή το Διεθνές Δελτίο του Ευρωπαϊκού Δικτύου Αλληλεγγύης στους Ζαπατίστας. Περιέχει 30 κείμενα (αναλύσεις, προτάσεις, ενημέρωση) ομύδων από

διάφορες ευρωπαϊκές χώρες, καθώς και μια λεπτομερή καταγραφή, υπό μορφή χρονικού των οικονομικών επιπτώσεων του νεοφιλελευθερισμού στο Μεξικό και του πολέμου χαμηλής έντασης σε ολόκληρη τη χώρα. (21x30, 60 σελίδες)

Για επικοινωνία:
Τ.Θ. 50042, Τ.Κ. 54013,
Θεσσαλονίκη
Fax: (031) 207093
και κάθε Τρίτη στις 8.00 μμ.
συνέλευση στη Villa Βαρβάρα.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA ΒΑΡΒΑΡΑ (Κρίστου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118/343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

εφυλλίζοντας κανείς την Ελευθεροτυπία της 2 Οκτώβρη, θα έπεφτε πάνω σ' ένα αρθράκι για την "δράση των φασιστοειδών ανά την επικράτεια". Συγκεκριμένα το αρθράκι αναφερόταν στην "επίθεση 15 φασιστών" στο "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" της Θεμιστοκλέους 37.

Οι εν λόγω "15 φασίστες" λοιπόν, σύμφωνα μετά την καταγγελία, "ακίνητοποιησαν υπάλληλο και πελάτη, έκλεψαν βιβλία και έγγραψαν στους τοίχους φασιστικά συνθήματα".

Δυσάρεστη έκπληξη θα δοκίμαζε ένας αδαής αναγνώστης σκεπτόμενος πως οι φασίστες έχουν φτάσει να επιτείνονται σε βιβλιοπωλεία στην καρδιά των Εξαρχείων. Στον ίδιο αναγνώστη, έκπληξη θα προκαλούσε ακόμα η φιλομάθεια των φασιστών μια και από τις προφανείς επιδιώξεις τους ήταν να κλέψουν εναλλακτικά βιβλία.

Ακόμα μεγαλύτερη έκπληξη όμως θα δοκίμαζε κάποιος όχι και τόσο αδαής αναγνώστης. Οι φασίστες να την "πέφτουν" στο βιβλιοπωλείο των νεόκοπων καραμπελιάδων εθνικιστών της πόλιν ποτέ "Ρήξης"! Στους υπερπατριώτες εκδότες του εθνικιστικού περιοδικού "ΑΡΔΗΝ"! Στους υπερπατριώτες εκδότες του εθνικιστικού περιοδικού "ΑΡΔΗΝ"! Σ' αυτούς που γέμισαν τους τοίχους του κέντρου της Αθήνας με τα συνθήματα "ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ" και "ΤΟΥΡΚΟΙ-ΦΑΣΙΣΤΕΣ-ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ" (και τι άλλο από φασιστικός εθνικισμός είναι το να χαρακτηρίζει συλλήβδην τους τούρκους ως φασίστες και δολοφόνους). Οι φασίστες να επιτεθούν σ'

Λάβαμε και δημοσιεύουμε τα παρακάτω κείμενα. Δεν τοποθετούμαστε γιατί δεν θέλουμε να δώσουμε συνέχεια σε ένα (συζητήσιμο) γεγονός που αξιοποιείται από τον γνωστό εθνικιστή Καραμπελιά για να αποσπάσει τη μέγιστη πολιτική υπεραξία. Στα ζητήματα που ανοίγονται από αυτή την ιστορία θα τοποθετηθούμε κάποια άλλη στιγμή.

αυτούς που πρόσφατα είχαν συμπορευθεί στην τουρκική προέβεια!

Νέα ανακοίνωση-καταγγελία έρχεται όμως στην "Ελευθεροτυπία" στις 8 του Οκτώβρη. Αυτή την φορά καταγγέλλονται όχι οι φασιστές αλλά απλά η "οργανωμένη συμμορία" που "πυρπόλησε το βιβλιοπωλείο -προφανώς ο εμπρησμός είναι

πιο εντυπωσιακός από μια απλή κλοπή- καίγοντας βιβλία αξίας εκατοντάδων χιλιάδων δραχμών, άσκησε βία κατά του υπαλλήλου και έγραψε στους τοίχους εκατοντάδων χιλιάδων δραχμών, άσκησε βία κατά του υπαλλήλου και έγραψε στους τοίχους υβριστικά συνθήματα" (τα "φασιστικά" συνθήματα μετατρέπονται εδώ σε απλώς "υβρι-

στικά"). Ανάμεσα στους υπογράφοντες αυτό το κείμενο καταγγελιάς είναι και οι Γ. Μπαλάφας, Κ. Μαζοκόπος, Β. Βογιατζή, Ρ. Μπέρκνερ.

Για να ξεμπλέξουμε λιγάκι τον καημένο αδαή αναγνώστη της "Ελευθεροτυπίας", να τον διαφωτίσουμε λέγοντας πως το μόνο σύνθημα που γράφτηκε μέσα στο βιβλιοπωλείο ήταν "ΑΡΔΗΝ-ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, ΚΟΙΝΟΣ ΑΓΩΝΑΣ" και η ενέργεια δεν ήταν παρά μια συμβολική προειδοποίηση (θα μπορούσε κάλλιστα το βιβλιοπωλείο να έχει καεί ή σπαστεί ενώ επιστρατεύτηκε μεγάλη αυτοσυγκράτηση για να μην αρπάξει κλωτσιές ο βλακωδώς προκλητικός υπαλληλάκος). Κι όσο για τα βιβλία που απαλλοτριώθηκαν (ο εμπρησμός βρίσκεται μόνο στα πυρακτωμένα από εθνικισμό μυαλά τους), ήταν κάποια βιβλία που είναι ανεπίτρεπτο να εκτείνονται στις προθήκες ενός εθνικιστικού βιβλιοπωλείου. Και φυσικά είναι μάλλον περιττό το να προστεθεί πως οι "15 φασίστες" και η "οργανωμένη συμμορία" δεν ήταν παρά 7-8 σύντροφοι του αντιεξουσιαστικού χώρου που θεώρησαν πως αρκετά είχαν ανεχτεί την "εξ αριστερών" εθνικιστική προπαγάνδα του "Αρδην". Τίποτα δεν θα περνάει αναπάντητο...

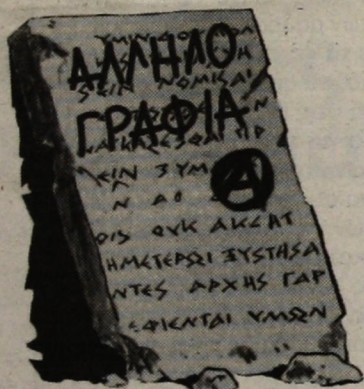
...ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΙΣΤΕΣ, F-16 ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΩΡΕΣ ΣΑΣ!!!

...κάποιοι από τους 15 φασίστες
Υ.Γ.: Κι όσο για τα άτομα που αναφέρονται παραπάνω ότι υπέγραψαν την "καταγγελία", εμείς θεωρούμε -όντας βουτηγμένοι πάντα μέσα στην καλή προαίρεση- πως οι άνθρωποι μάλλον δεν κατάλαβαν καλά. Και αυτό για να μην υποθέσουμε -φευ- τα χειρότερα.

Καταγγέλλουμε την επίθεση φασιστικού τύπου που έγινε ενάντια στο Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο από ομάδα ατόμων την 1η Οκτωβρίου 1996. Αυτή η ομάδα έδρασε σαν οργανωμένη συμμορία, εξάσκησε βία στον υπεύθυνο του Βιβλιοπωλείου, έκλεψε βιβλία εκατοντάδων χιλιάδων δραχμών και προκάλεσε ζημιές με τα υβριστικά και συκοφαντικά συνθήματα που γράφτηκαν τόσο στο εσωτερικό του βιβλιοπωλείου, όσο και έξω από αυτό, με στόχο το περιοδικό Αρδην καθώς και άτομα-μέλη της Συντακτικής Επιτροπής του περιοδικού.

Τέτοιου είδους συμπεριφορές, που εμφανίζονται με το πρόσχημα πολιτικών διαφωνιών, ενάντια σε γνωστό βιβλιοπωλείο - ένα από τα παλιότερα κέντρα διακίνησης ιδεών και προώθησης των κοινωνικών κινημάτων στη χώρα μας - καθώς και ενάντια σε ανθρώπους γνωστούς για την δημοκρατική, αντιφασιστική και κινηματική δράση τους, πρέπει να καταδικαστούν με τη μεγαλύτερη δυνατή αποφασιστικότητα και οι φορείς τέτοιων πράξεων να στυλιευνούν αποφασιστικά. Θα πρέπει να επιστραφούν αμέσως τα κλεμμένα βιβλία. Δηλώνουμε την αλληλεγγύη μας προς εκείνους που υπέστησαν αυτή τη βάρβαρη επίθεση, άσχετα με οποιεσδήποτε απόψεις οι οποίες απλώς λειτουργούν ως προσχήματα.

Την καταγγελία υπογράφουν εκατοντάδες άτομα και οργανώσεις.

Ο άνθρωπος έφτιαξε τον πόλεμο, τραυμάτισε τον άνθρωπο, κι ύστερα του 'δωσε ένα δεκανίκι υποκριτικής συμμόνοιας.

Ο άνθρωπος μάτωσε τη γη, στείρωσε το χώμα, κι ύστερα έφτιαξε μια παιδική χαρά, να ξεγελιούνται τα παιδιά και να γερνάνε.

Ο άνθρωπος σκότωσε τη ψυχή του, φίμωσε την τρέλα της νιότης του κι ύστερα μίλησε για έρωτα.

Ο άνθρωπος έκλεψε τον πλούτο της γης, τη δύναμη του εργάτη κι ύστερα έβγαλε από την τσέπη του

ένα ψυχρό κομμάτι και τότε ονομάστηκε φιλάνθρωπος.

Ο άνθρωπος βίωσε τη ζωή, την έκανε επιβίωση. Τραυμάτισε τα παιδιά μας όνειρα κι έφτιαξε μια πανοπλία για να μας προστατεύει από το φως της αλήθειας που τυφλώνει.

Ο άνθρωπος έκλεψε τη χαρά μου, την τρέλα σου, το πάθος μας για ζωή και δημιουργία κι έφτιαξε μια μηχανή, και τότε μίλησε για πρόοδο.

Ο άνθρωπος άρπαξε το μυαλό μου, το πότισε με άγχος κι ευθύνες κι ύστερα μίλησε για εξέλιξη.

Ο άνθρωπος έχτισε τα σπίτια ψηλά, να κρύβουν το φεγγάρι, κι έβαλε μέσα σ' ένα κουτί την ψεύτικη αγάπη, το ψεύτικο πάθος, το πλαστό γέλιο και μου τα πρόσφερε μ' αντάλλαγμα τη δική μου ζωή, την επικοινωνία μας.

Ο άνθρωπος πότισε τον άνθρωπο με ανασφάλεια και μίσος για τον άνθρωπο και του είπε: "Η ζωή είναι δύσκολη, σκότωσε για να επιβιώσεις. Έτσι κάνουν οι δυνατοί."

Μόνο που έδωσε την ίδια συμβου-

λή σ' όλους τους ανθρώπους ακόμα και στον ίδιο του τον εαυτό, κι ύστερα μίλησε για ανθρωπιά κι ελπίδα.

Ο άνθρωπος πότισε τον άνθρωπο με άγνοια και φόβο για τον άνθρωπο, του 'δωσε ένα όπλο και του 'δειξε τον εχθρό του στα μάτια του μετανάστη, του επαναστάτη, του άστεγου. Κι ύστερα μίλησε για ελευθερία.

Ο άνθρωπος πλήγωσε τον ήλιο μα έφτιαξε αντηλιακά, μόλυνε τις θάλασσες κι έφτιαξε πισίνες, έσφαξε τα ζώα και μίλησε γι' ανωτερότητα. Φοβήθηκε τον άνθρωπο κι έφτιαξε κλουβιά. Ξέχασε τη δημιουργία κι αγάπησε την εργασία.

Ο άνθρωπος πήρε τα παιδιά, τους μίλησε για το "καλό" τους που ήταν το καλό κάποιας πατρίδας, μόλυνε την φρεσκάδα της νιότης τους, τους έμαθε τι να σκέφτονται, σε τι να πιστεύουν, χωρίς να τα ρωτήσει. Εκφύλισε το πάθος τους, το έκανε φανατισμό. Εκφύλισε τη ζωντάνια τους, την έκανε ανδρισμό. Έστειλε τα παιδιά να σκοτώσουν κάποιον "ε-

χθρό" -άνθρωπος κι εκείνος- που ποτέ δεν γνώρισαν γι' αυτό και τον φοβήθηκαν, που ποτέ δεν είδαν να κλαίει και να γελάει, γι' αυτό κι εύκολα τον μίσησαν. Ο άνθρωπος έστειλε τα παιδιά να σκοτώσουν τον άνθρωπο και να σκοτωθούν κι ύστερα μίλησε για υπερηφάνεια.

Ο άνθρωπος αγωνίζεται για την ειρήνη σκοτώνοντας. Αγωνίζεται για τη ζωή, ξεψυχώντας μέρα με τη μέρα.

Ο άνθρωπος που βίωσε τη ζωή και φυλάκισε την ελευθερία για να πλουτίσει, δεν είμαι εγώ. Ξέρω όμως πως τον βοήθησα στην πνιγηρή λεηλασία του, όταν σταμάτησα να αγωνίζομαι και να ποθώ.

B.K.

Κάλεσμα

Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας (Αθήνας) διοργανώνει πορεία στην Μεξικάνικη προέβεια, την ερχόμενη Πέμπτη, 17/10.

Θα γίνει προσυγκέντρωση με μηχανές στο Πεδίο του Άρεως στις 5:00 μ.μ. Θα ακολουθήσει πορεία μηχανών μέχρι το Φάρο Ψυχικού, όπου θα συναντήσουν τους εκεί συγκεντρωμένους πεζούς στις 6:00 μ.μ. με τελική στάση την προέβεια.

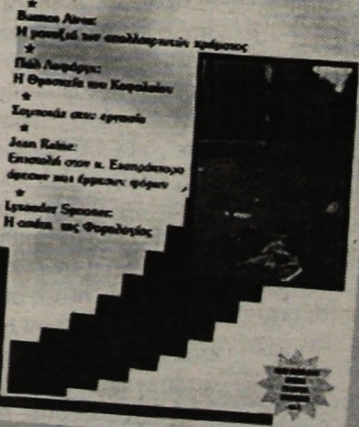
Πορεία για την υπόθεση Καλαμπόκα...

Πορεία περίπου 700 ατόμων πραγματοποιήθηκε την Πέμπτη ενάντια στην ενδεχόμενη αποφυλάκιση του Καλαμπόκα του οποίου η δίκη πραγματοποιείται αυτές τις μέρες στη Λάρισα. Είναι φανερό η διάθεση των δικαστών να αφήσουν ελεύθερο τον Καλαμπόκα δεχόμενοι ότι δολοφόνησε τον καθηγητή Ν. Τεμπονέρα εν βρασμό ψυχής. Είναι προσφιλής τακτική για την αστική δικαιοσύνη να δικαιώνει τους δολοφόνους αγωνιστών που ή δεν ανακαλύπτονται ποτέ ή αν βρεθούν σύντομα απελευθερώνονται (βλ. Μελίστας), δολοφόνοι του Μιχάλη Πρέκα, των Κουμή, Κανελλοπούλου και δεκάδες άλλες περιπτώσεις, ενώ για τους αγωνιστές προβλέπονται πολύχρονα φυλακίσαις, με τελευταίο παράδειγμα την περίπτωση του Γιώργου Μπαλάφα.

Απ' ότι φαίνεται είναι αποφασισμένοι να βγάλουν τον Καλαμπόκα έξω αδιαφορώντας για το οποιοδήποτε κόστος. Ο Καλαμπόκας στην κοινωνική συνείδηση... καταδικασμένος εφ' όρου ζωής. Να αντιπαχούμε δυναμικά και αποφασίστηκε στην ενδεχόμενη απελευθέρωσή του. Να λάβουν την απάντηση που πρέπει.

DISCORDIA

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

Κυκλοφόρησε...

★ Για όσους παρακολουθούν την "ατάκτως περιοδική έκδοση" DISCORDIA και τις διαδρομές της σίγουρα δεν τους προξέννησε έκπληξη το τελευταίο τεύχος του 16σέλιδου περιοδικού που κυκλοφόρησε πριν από μια βδομάδα. Στα περιεχόμενα βλέπουμε "Buenos Aires: Η μοναξιά των απαλλοτριωτών χρήματος", "Λαφάργκ: Η θρησκεία του Κεφαλαίου", "Σαμποτάζ στην εργασία", "Jean Raine:

Επιστολή τον κ. Εισπράκτορα άμεσων και έμμεσων φόρων", "Lysander Spooner: Η απάτη της φορολογίας", SUPER ΠΡΟΣΦΟΡΑ!!! Κουπόνι για δωρεάν ψυχανάλυση", λεπτομέρειες στη σελίδα 2.

Νεωτερικό κι όχι νεωτερίζον, συνδυασμός της ελευθεριακής εμπειρίας της γραφιστικής με την ευφάνταστη αναρχία του φανζίν. Για επικοινωνία: DISCORDIA, Τ.Θ. 31807. 10035 ΑΘΗΝΑ

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΟΥ 66

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45
Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112
E-mail: alfaparc@compulink.gr
ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

ΗΠΑ: Οι φυλακές ως μέσο ελέγχου του μαύρου πληθυσμού

Μια χώρα-φυλακή

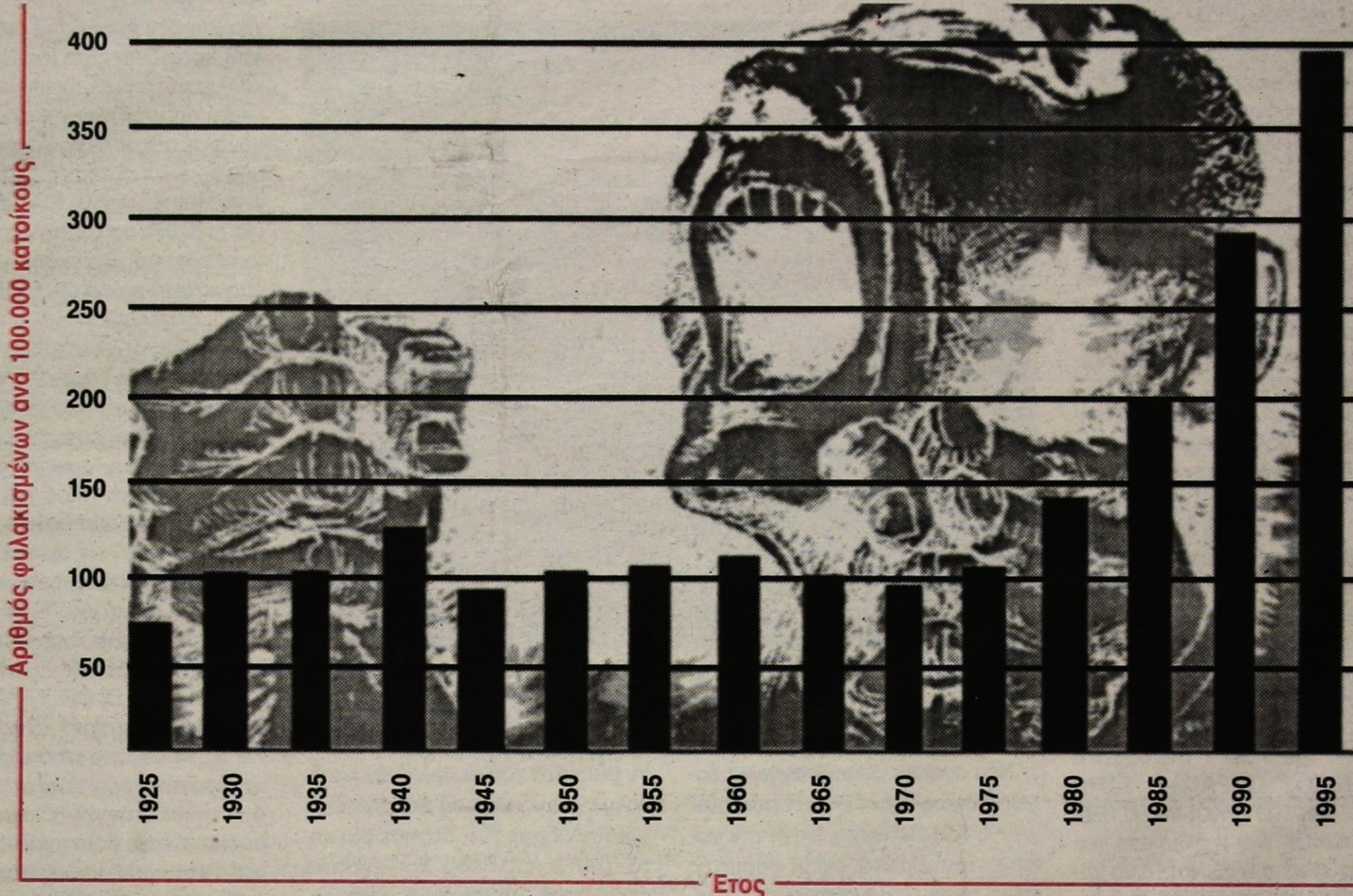
Ο αριθμός των φυλακισμένων στις ΗΠΑ σήμερα είναι πέντε φορές μεγαλύτερος απ' ό,τι πριν από είκοσι χρόνια. Μιλάμε για πάνω από 1.500.000 άτομα, στα οποία πρέπει να προστεθούν 600.000 άτομα που βρίσκονται εκτός φυλακής με αναστολή, 3.000.000 άτομα που βρίσκονται υπό επιτήρηση και πάνω από 100.000 άτομα στις φυλακές ανηλίκων. Κατά τη διάρκεια της περσινής χρονιάς συνελήφθησαν 14.000.000 άτομα.

Η αύξηση του αριθμού των φυλακισμένων δεν έχει καμία σχέση με την αύξηση του πληθυσμού των ΗΠΑ. Από το 1925 (τη χρονιά που για πρώτη φορά καταμετρήθηκε ο αριθμός των φυλακισμένων) μέχρι το 1971, η αναλογία των φυλακισμένων προς το συνολικό πληθυσμό παρέμενε σχεδόν σταθερή, και συγκεκριμένα περίπου 100 φυλακισμένοι ανά 100.000 κατοίκους των ΗΠΑ. Από το 1972 η κατάσταση άρχισε να αλλάζει με γρήγορους ρυθμούς και σήμερα η αναλογία είναι σχεδόν τετραπλάσια: 373 φυλακισμένοι ανά 100.000 κατοίκους (βλ. σχετικό πίνακα).

Το 1991, ένας ανεξάρτητος οργανισμός, το "Sentencing Point" με έδρα τη Ν. Υόρκη, εξέδωσε μια μελέτη που, εξετάζοντας επίσημα στοιχεία για το 1989 και το 1990, κατέληγε στο συμπέρασμα ότι οι ΗΠΑ κατείχαν τον υψηλότερο δείκτη φυλάκισης στον κόσμο (426), με δεύτερη (και σε απόσταση) τη Νότια Αφρική (333) και τρίτη τη Σοβιετική Ένωση (268). Την επόμενη χρονιά τα μεγέθη είχαν αλλάξει: ο γενικός δείκτης φυλάκισης των ΗΠΑ είχε φτάσει στο 519 και της Ν. Αφρικής στο 368. Μετά τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, τα στοιχεία δείχνουν πως ο δείκτης φυλάκισης της Ρωσίας του Γιέλτσιν πρέπει να συναγωνίζεται τον αντίστοιχο των ΗΠΑ, χωρίς όμως να υπάρχουν ακόμα διασταυρωμένες απογραφές. Ο δείκτης φυλάκισης ειδικά για τους μαύρους το 1990 έφτανε στις ΗΠΑ στο 3.109 ενώ στη Ν. Αφρική στο 851. Την επόμενη χρονιά, ο ειδικός δείκτης για τους μαύρους είχε φτάσει στις ΗΠΑ στο 3.822, ενώ στη Ν. Αφρική στο 851. Με άλλα λόγια, ο δείκτης φυλάκισης για τους μαύρους στις ΗΠΑ ήταν το 1990 4,3 φορές μεγαλύτερος απ' τον αντίστοιχο της Ν. Αφρικής και το 1991 είχε γίνει 4,5 φορές μεγαλύτερος. Η μεγάλη αύξηση του δείκτη φυλάκισης των ΗΠΑ οφείλεται κύρια στην τεράστια αύξηση του αριθμού των μαύρων φυλακισμένων.

Αυτή η κατάσταση αποτυπώνεται και στα ακόλουθα στοιχεία, τα οποία δίνουν μια πιο καθαρή εικόνα της κατάστασης:

- Για το μέσο μαύρο, η πιθανότητα να βρεθεί στη φυλακή κάποια περίοδο της ζωής του είναι 8,5 φορές μεγαλύτερη απ' ό,τι για το μέσο λευκό. Αντίστοιχα για τους ισπανόφωνους, η πιθανότητα είναι 3,9 φορές μεγαλύτερη απ' ό,τι για τους λευκούς.
- Το 1992 υπήρχαν περισσότεροι μαύροι στη φυλακή (583.000) απ' ό,τι στο πανεπιστήμιο (537.000).
- Ένας στους τέσσερις μαύρους κάποια στιγμή της ζωής του θα βρεθεί στη φυλακή.
- Το 1993 στο Σικάγο συνελήφθησαν το 30% των μαύρων ηλικίας 20 ως 29 χρονών.
- Το 42% των μαύρων κατοίκων της Ουάσιγκτον, ηλικίας 18 ως 35 χρονών, είχαν κάποιου είδους εμπλοκή με το

ποινικό σύστημα κατά τη διάρκεια του 1992.

- Το 56% των μαύρων κατοίκων της Βαλτιμώρης, ηλικίας 18 ως 35 χρονών, είχαν κάποιου είδους εμπλοκή με το ποινικό σύστημα επίσης κατά τη διάρκεια του 1992.
- Κατά τη διάρκεια οποιασδήποτε ημέρας του 1994 βρισκόταν στη φυλακή, κατά μέσο όρο, το 6% του συνολικού αριθμού των μαύρων κατοίκων των ΗΠΑ ηλικίας 18 ως 44 χρονών, ενώ για τα άτομα 25 ως 29 χρονών το ίδιο ποσοστό έφτανε το 7,6%.

Ο νέος ποινικός κώδικας

Το 1995 ψηφίστηκε στο Κογκρέσο ένα νέο νομοσχέδιο, που προσθέτει νέα ποινικά αδικήματα, προβλέπει την αύξηση των μελών των αστυνομικών περιπολιών κατά 100.000 άτομα, αυξάνει τον αριθμό των αδικημάτων που τιμωρούνται υποχρεωτικά με φυλάκιση, απαιτεί την έκτιση τουλάχιστον του 85% του χρόνου κάθειρξης και προβλέπει την ισόβια φυλάκιση όσων υποτροπιάζουν για τρίτη φορά. Οι εγκληματολόγοι John Irwin και James Austin υπολογίζουν ότι η εφαρμογή αυτού του νομοσχεδίου θα αυξήσει κατά 9 φορές τον αριθμό των φυλακισμένων, που σημαίνει ότι άνα πάσα στιγμή θα βρίσκεται στη φυλακή ο μισός αριθμός των μαύρων από 18 ως 39 χρονών. Άλλοι εγκληματολόγοι προβλέπουν σχετικά μικρότερο, αλλά πάντως ανάλογο αριθμό.

Το κόστος για τη συντήρηση του ποινικού συστήματος των ΗΠΑ έχει επταπλασιαστεί κατά τη διάρκεια των τελευταίων δύο δεκαετιών: από 10.000.000.000\$ σε 74.000.000.000\$. Από αυτό το ποσό, τα 25.000.000.000\$ ξοδεύονται για τις φυλακές. Αυτά τα ποσά όμως αναμένεται να αυξηθούν δραματικά με την εφαρμογή του νέου ποινικού κώδικα. Μονάχα η εφαρμογή της διάταξης για τους "τρεις φορές υπότροπους" θα στοιχίζει 5.700.000.000\$ το χρόνο, ενώ θα απαιτηθούν 21.000.000.000\$ επιπλέον για την

κατασκευή καινούργιων φυλακών. Υπολογίζεται ότι η εφαρμογή του νέου ποινικού κώδικα θα κοστίσει, για την επόμενη δεκαετία, 351.000.000.000\$.

Το τεράστιο ύψος αυτών των δαπανών, έχει οδηγήσει ανθρώπους που θεωρητικά θα έπρεπε να υποστηρίζουν το νέο ποινικό κώδικα, να καταφέρονται εναντίον του: Η άποψη της Σωφρονιστικής Εταιρείας της Ν. Υόρκης: "Η νέα κρατική πολιτική είναι τρομακτικά δαπανηρή, θέτει σε κίνδυνο τη διαχείριση του συστήματος των φυλακών και έχει αποτύχει να μειώσει την εγκληματικότητα ή τουλάχιστον να εμποδίσει την αύξησή της. Οι πολίτες της Ν. Υόρκης διατρέχουν σήμερα πολύ μεγαλύτερο κίνδυνο να βρεθούν θύματα εγκληματικής ενέργειας απ' ό,τι το 1971".

Ο διευθυντής των φυλακών της Αλαμπάμα: "Δεν έχει καμμία σημασία να ξοδεύονται εκατομμύρια στις φυλακές όταν αυτό δεν έχει καμμία επίδραση στην εγκληματικότητα". Ο Robert Gangi, διευθυντής των φυλακών της Ν. Υόρκης: "Το να χτίζουμε περισσότερες φυλακές για να αντιμετωπίσουμε την εγκληματικότητα, είναι σαν να φτιάχνουμε περισσότερα νεκροταφεία για να αντιμετωπίσουμε μια επιδημία".

Για τον έλεγχο του μαύρου πληθυσμού

Γιατί λοιπόν οι ΗΠΑ επιμένουν να προσθέτουν νέες πτέρυγες στις υπάρχουσες φυλακές και να κατασκευάζουν καινούργιες;

Ας θυμηθούμε πια γεγονότα προηγούμενων της δραματικής αύξησης του δείκτη φυλάκισης, που άρχισε, όπως είδαμε, το 1972. Εκείνη την εποχή βρισκόταν σε πλήρη ανάπτυξη το περίφημο σχέδιο COINTELPRO του FBI ενάντια στις κοινωνικές εκρήξεις του έγχρωμου πληθυσμού. Δεκάδες δολοφονίες Μαύρων Πανθήρων και άλλων μελών του μαύρου επαναστατικού κινήματος και εκατοντάδες φυλακίσεις. Στις 13 Σεπτέμβρη του 1971 έχουμε

την αιματηρή καταστολή της εξέγερσης στις φυλακές Attica. Και το 1972 αρχίζει το στοίβαγμα των μαύρων στις φυλακές... Αν εξετάσουμε τα γεγονότα σε αυτό το ιστορικό πλαίσιο, σε συνδυασμό με τον έντονο ρατσισμό στις ΗΠΑ και το γεγονός πως τα στοιχεία για την τεράστια αύξηση του αριθμού των μαύρων φυλακισμένων δεν μπορούν να συσχετισθούν (παρά τις προσπάθειες των υποστηρικτών του νέου ποινικού κώδικα) με τις στατιστικές για την εξέλιξη της λεγόμενης εγκληματικότητας, τότε μπορούμε πολύ εύκολα να αντιληφθούμε πόσο βάσιμος είναι ο ισχυρισμός ότι οι φυλακές μετατρέπονται σε μέσο για την επιτήρηση του μαύρου πληθυσμού.

Δεν υπάρχει κανένα στοιχείο που να δείχνει ότι η ύπαρξη των φυλακών αποτρέπει την "εγκληματικότητα". Αντίθετα, όλες οι σοβαρές αναλύσεις για το φαινόμενο των φυλακών και του σωφρονισμού καταλήγουν πως οι φυλακές και τα υπόλοιπα μέσα τιμωρίας αποσκοπούν στον κοινωνικό έλεγχο και όχι στον έλεγχο του "εγκλήματος".

Το 1939 εκδόθηκε μια πολύ σημαντική μελέτη για την ιστορία του σωφρονισμού, στην οποία οι Rushce και Kirchheimer υποστήριζαν ότι από ιστορική άποψη τα συστήματα φυλάκισης ήταν πάντοτε αντανάκλαση των κυρίαρχων παραγωγικών συστημάτων.

Ο Michel Foucault θεωρούσε πως η εξέλιξη του κρατικού σωφρονιστικού συστήματος δεν είχε καμμία σχέση με το λεγόμενο έγκλημα, αλλά με την προσπάθεια του κράτους για αναπαραγωγή της εξουσίας του: "...πρέπει κανείς να υποθέσει ότι η φυλακή και ο σωφρονισμός γενικότερα, δεν στοχεύουν στην εξάλειψη των αδικημάτων, αλλά στην χρησιμοποίησή τους".

Αυτό το κείμενο είναι περίληψη άρθρου της **Επιτροπής Ενάντια στο Κάτεργου του Marion** που δημοσιεύθηκε στο τεύχος Ιουλίου '96 της αμερικανικής αναρχικής εφημερίδας **Love & Rage**.

Πες μου αν έχεις, να σου πω αν είσαι High...

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΠΡΕΖΑΣ. Η πρέζα με μια γενικευμένη έννοια του όρου. Η πρέζα με την έννοια της εξάρτησης, της εξάρτησης από το εμπόρευμα. Καθένας είναι εξαρτημένος από μια πρέζα. Πρέζες υπάρχουν πάρα πολλές και η ηρωίνη δεν είναι η μόνη που σκοτώνει.

Η εποχή της πρέζας, η εποχή όπου το εμπόρευμα είναι ο διαμεσολαβητής κάθε ανθρώπινης δραστηριότητας, δημιουργώντας ανάγκες που δεν καλύπτονται. Ανάγκες πλασματικές, με πλασματική ικανοποίηση. Δεν έχει σημασία ποιά εξάρτηση επιλέγει -ή τον επιλέγει- ο καθένας, σημασία έχει η εξάρτηση να υπάρχει, ώστε να ικανοποιούνται οι επίπλαστες επιθυμίες. Η πρέζα, στην όποια μορφή της, υπόσχεται το ξεπέραςμα της μοναξιάς, της μη-επικοινωνίας, υπόσχεση που βέβαια ποτέ δεν πραγματοποιείται.

Ανησυχούντες δημοσιογράφοι, ευαίσθητοι πολιτικοί, ειδήμονες και ειδικοί δεν χάνουν ευκαιρία να αναφερθούν στην ηρωίνη, τα θύματά της και την εξάρτησή. Για να αποσιωπήσουν τις χιλιάδες άλλες εξαρτήσεις, τους χιλιάδες άλλους μικρούς καθημερινούς θανάτους.

Από την άλλη μεριά, το χασισάκι. Έπινε κι ο Κλίντον, ακόμα κι η Ντόρα την είχε ακούσει μερικές φορές.

Το μαύρο είναι της μόδας. Στις περισσότερες παρέες, στις διακοπές, στην καθη-

μερινότητα, το μαύρο παίζει συνεχώς. Ως γνωστόν, το μαύρο δεν προκαλεί εξάρτηση. Αλήθεια;

Το σκηνικό γνωστό: παρεούλα, το τσιγάρο να γυρνάει, γελάκια και πλακίτσες μέσα σε μια διάθεσης υπέρμετρης ευφορίας. Και μετά ο ύπνος.

“Εμένα το μυαλό μου καθαρίζει με το μαύρο, σκέφτομαι καλύτερα, λειτουργώ καλύτερα.”

Στιγμές καλοπέρασης και ξεγνοιασιάς...

Ή μήπως πειθαρχία στους νόμους του life-style; Οι ξενέρωτοι είναι εκτός μόδας.

Απεγνωσμένες προσπάθειες ξεπεράσματος της μοναξιάς, αναζήτηση της επικοινωνίας με κάθε τρόπο.

Άνθρωποι που δεν μπορούν να ανακαλύψουν τίποτα κοινό μεταξύ τους, συναντούνται με μοναδικό σημείο αναφοράς το μαύρο.

Σχέσεις που ξεκινούν με το άναμα του τσιγάρου και τελειώνουν με το σβύσμά του. Πριν το τσιγάρο, η βαρεμάρα. Λίγο μετά ο ύπνος. Και ξανά.

“Να το πιούμε ρε, τι περιμένουμε;” Βεβιασμένα γέλια, αφόρητες συζητήσεις. Πόσο καλό ήταν το stuff. Είπε. Δεν είπε. Κανείς δεν είπε τίποτα. Πώς θα γίνει να βρούμε κι άλλο τέτοιο;

Ανθρώπινες σχέσεις που εξαρτιούνται από την καλή ή την κακή ξήγα στα ντήλια. Αυτοί που έχουν τις άκρες, γίνονται ι-

δημοφιλείς, αξιαγάπητοι. Οι πιο απαραίτητοι στην παρέα. Από αυτούς εξαρτάται το αν θα γίνουν οι υπόλοιποι. Από αυτούς εξαρτάται το αν θα βρεθεί η παρέα. Αν δεν έχουμε γίνει, γιατί να βρεθούμε; “Ε, τι, ξενέρωτοι θα τη βγάλουμε; Αν είναι έτσι, μένουμε και σπίτια μας”.

Τη μεγαλύτερη ικανοποίηση από μια μαστούρα που μας κρατάει στάσιμους κι αποκλεισμένους σε μικρόκοσμο, την έχει πάντοτε η εξουσία. Την ακούει καλύ-

τε-
ρα απ’ όλους, γιατί είναι αυτή που μιλάει μέσα από τις επαναλαμβανόμενες μάταιες απόπειρες επικοινωνίας. Ποιά κοινωνικότητα μπορεί ποτέ να γεννηθεί μέσα από τον αυτισμό της εξάρτησης από το εμπόρευμα; Οι ανθρώπινες σχέσεις γεννιούνται μέσα από τους αγώνες για ζωή.

N. A.

Δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης

Συνέχεια από τη σελίδα 2

κή ουσία του εξουσιαστικού αστικού καθεστώτος, μ’ όλα τα δεινά, τα θύματα και τις αγωνίες που ακόμα βαραινούν το πνεύμα και την ψυχή του σύγχρονου πολιτισμού.

Ο ανταγωνισμός των εξοπλισμών των δύο ιμπεριαλιστικών μπλοκ, και οι πολεμικές αναμετρήσεις για την επικράτησή τους σε όσο το δυνατόν μεγαλύτερη έκταση του γεωπολιτικού χάρτη, στην περίοδο του ψυχρού πολέμου, οδήγησε στην ισχυροποίησή τους και στην εδραίωση του στρατού ως θεσμού-μηχανισμού ζωτικής σημασίας για την εξουσία. Από τη μια, ο συνεχώς διογκούμενος στρατιωτικοβιομηχανικός τομέας, παίζει πρωταρχικό ρόλο στην ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό της οικονομίας και της παραγωγικής μηχανής, στη συσσώρευση κέρδους-κεφαλαίου. Από την άλλη, το στρατιωτικό λόμπυ αποκτά τεράστιες αρμοδιότητες στο σχεδιασμό και την άσκηση τόσο της εσωτερικής όσο και της εξωτερικής πολιτικής, αφού η διευθέτηση-διαχείριση των διεθνών συγκρούσεων, των ισορροπιών, των πολεμικών επιχειρήσεων και των επεμβάσεων, επηρεάζει άμεσα τη σταθερότητα και την ανάπτυξη, σε εθνικό επίπεδο, κάθε καπιταλιστικού κράτους. Έτσι, οι στρατιωτικοί συμμετέχουν έμμεσα και άμεσα στην πολιτική, επιβάλλουν τα συμφέροντα και τους στόχους τους, καταλαμβάνουν σημαντικές θέσεις σε πολιτικούς και κυβερνητικούς οργανισμούς, σε δημόσιες και ιδιωτικές επιχειρήσεις, ή γίνονται ηγέτες κρατών.

Η πολεμική-καταστροφική δράση του καπιταλισμού θα συνεχίζεται στο παρόν και στο μέλλον, όπως αποδείχτηκε με άμεσο-πραγματικό τρόπο, αφού τις υποσχέσεις και τις ελπίδες για έναν ειρηνικό κόσμο που καλλιεργούσε η υποτιθέμενη νέα τάξη των αφεντικών τις διαδέχτηκαν αμέσως σημαντικοί πόλεμοι και επεμβάσεις (βλ. Περσικός, Σομαλία, Γιουγκοσλαβία, Ρωσία, Παλαιστίνη κλπ). Όπου οι κυβερνήτες αυτού του κόσμου κρίνουν ότι με τη βία εξυπηρετούνται πολιτικά και οικονομικά σχέδιά τους, η εδραίωση του ελέγχου τους σε ζωτικές για τα συμφέροντά τους περιοχές, στη Μέση Ανατολή, την Ασία, τη Λατινική Αμερική, την Ανατολική Ευρώπη, τα Βαλκάνια, δεν θα διστάσουν να σύρουν τους λαούς στο αιματοκύλισμα του πολέμου, σαν συνέχεια της πολιτικής με άλλα μέσα. Στη “νέα τάξη πραγμάτων” το νεοφιλελεύθερο καπιταλιστικό σύστημα βγαίνει ενισχυμένο, μετά την πτώση του αντίπαλου κρατικο-φασιστικού καπιταλισμού. Στόχος του τώρα είναι η άμβλυνση των εσωτερικών αντιφάσεων και των αντιθέσεων με-

ταξύ των ισχυρών κέντρων και ο καλύτερος συντονισμός-συνεργασία, σε οικονομικό και κυρίως σε πολιτικο-στρατιωτικό επίπεδο, ώστε να επιβάλουν και να εδραιώσουν την παγκόσμια κυριαρχία τους.

Το παρόν και το μέλλον που σχεδιάζουν οι καπιταλιστές ηγέτες-παράσιτα αυτής της κοινωνίας σημαίνει την καταστροφή της ποιότητας της ζωής μας και της φύσης. Οι πόλεμοι θα είναι σε ημερήσια διάταξη, για την επιβολή της πολιτικής εξάρτησης, της πείνας και του θανάτου (κυρίως παιδιών) στην πλειοψηφία των λαών αυτού του πλανήτη. Η φτώχεια, η ανεργία, η περιθωριοποίηση, η αγωνία και η μίζερια της επιβίωσης μέσα από μισθούς συντήρησης και η καταναγκαστική προσκόλληση όλης της κοινωνίας στο κράτος-τροφό, σ’ αυτόν τον απρόσωπο μηχανισμό που ελέγχει και απομυζεί τον κοινωνικό

πλούτο και εργασία. Η μόνη ριζική λύση-προοπτική διεξόδου απ’ αυτό το

φαύλο καθεστώς, είναι η πάλη για την καταστροφή του αστικού-καπιταλιστικού συστήματος και της κρατικής-ιεραρχικής οργάνωσης της κοινωνίας. Η αυτοοργάνωση των προλετάρων-εργαζόμενων και όλων των καταπιεσμένων, για τη δημιουργία μιας νέας κοινωνικής οντότητας, στη βάση της άμεσης δημοκρατίας, της αυτοδιοίκησης, των αντιεραρχικών-αντιεξουσιαστικών σχέσεων. Η συλλογική αυτοδιαχείριση της εργασίας, του πλούτου και των αγαθών, του χώρου και του χρόνου, μέσα από τη δημιουργία οργάνων και θεσμών που θα επιτρέπουν την ελεύθερη, συνειδητή και δημιουργική συμμετοχή όλων των πολιτών στο σχεδιασμό της κοινωνίας και της ζωής τους. Η κατάργηση όλων των ταξικών διαχωρισμών και διακρίσεων, των προνομίων και της εκμετάλλευσης, η εδραίωση πλήρους και ουσιαστικής ισότητας-δικαιοσύνης θα σημαίνει την ανάπτυξη ενός νέου, ποιοτικά ανώτερου, βαθειά ριζοσπαστικού-ανθρωπιστικού πολιτισμού, όπου κάθε άνθρωπος, απολαμβάνοντας όλα τα υλικά και πνευματικά αγαθά, τις πολύπλευρες δυνατότητες που του προσφέρονται από την κοινωνία, γίνεται ο ίδιος υποκείμενο και δημιουργός της ιστορίας, πολίτης του κόσμου.

Ορμώμενος απ’ αυτές τις αρχές, αντιλήψεις και οράματα, αρνήθηκα να καταταγώ στο στρατιωτικό μηχανισμό, όπως ήμουν υποχρεωμένος, σύμφωνα με τις επιταγές των στρατοκρατών. Θεωρώ ότι η υπεράσπιση των οποιωνδήποτε κατακτήσεων και ελευθεριών του λαού είναι υποχρέωση όλων των εργαζόμενων και σε καμμία περίπτωση δεν πρέπει να αποτελεί η εξωτερική απειλή ή εισβολή αφορμή και αιτία για συσπείρωση των εργαζόμενων γύρω από την εξουσία και την κυβέρνηση των κεφαλαιοκρατών. Αντίθετα, θα πρέπει να αναπτυχθεί μια ανεξάρτητη πολιτική στρατηγική άμυνας κι εκτροπής των ενδοαστικών συγκρούσεων σε πάλη διάλυσης του συστήματος, μέχρι την τελική εγκαθίδρυση της αταξικής-ελευθεριακής κοινωνίας.

Φ.Δ., ανυπόταχτος
από το Μάρτη του 1996

Κάντε γρήγορα!

Συνέχεια από την πρώτη σελίδα

μών του πετρελαίου. Τα αποτελέσματά του όμως αποδείχτηκαν πολύ πιο προσωρινά απ’ ότι φαντάστηκαν ποτέ οι εμπνευστές του. Η σημερινή κατάσταση στη Μέση Ανατολή και τα τεράστια προβλήματα πολιτικού σχεδιασμού της αμερικάνικης διπλωματίας το αποδεικνύουν με τον καλύτερο τρόπο.

Η “νέα τάξη πραγμάτων” ήταν πολύ λιγότερο ουσία και πολύ περισσότερο μια καραμέλλα για τον καινούργιο θαυμαστό κόσμο της εξουσίας. Ακούγεται οξύμωρο, αλλά η κυριαρχία διανύει μια περίοδο ήττας. Μια περίοδο στην οποία το κεφάλαιο έχασε μοναδικές ευκαιρίες ανάπτυξης, μια περίοδο στην οποία υπήρχε δυνητικά η πιθανότητα να επιβληθεί η κοινωνική συναίνεση, μια περίοδο που ο μεσαίωνας θα μπορούσε να είναι η πραγματική κατάσταση της κοινωνικής συνείδησης.

★

Αποχωρώντας από την διάσκεψη κορυφής οι άσημοι πρωθυπουργοί και οι μίζεροι προέδροι θα είχαν κάθε λόγο να θυμούνται τα ανεκπλήρωτα όνειρα της ευρωπαϊκής ηγεμονίας που έθρεφαν πριν από λίγα μόλις χρόνια. Το ευρωπαϊκό υπερκράτος με την ανεπτυγμένη οικονομία, την ευημερία την θεμελιωμένη στην εκμετάλλευση της ανατολικής Ευρώπης, την στρατιωτική υπεροχή, την απόκτηση ουσιαστικού πολιτικού ελέγχου σε ένα μεγάλο μέρος του πλανήτη. Και σήμερα, καθώς η Ευρωπαϊκή Ένωση εκτροχιάζεται ολοένα και περισσότερο σε μια κοινή αγορά, οι ευρωπαϊκές κοινωνίες εκτροχιάζονται ολοένα και περισσότερο προς την κρίση. Γι’ αυτό εξάλλου και το μόνο που φαίνεται να βγαίνει αλώβητο από την διαδικασία πολιτικής ενοποίησης είναι το αστυνομικό υπερκράτος, η συμφωνία του Σέγκεν.

Την επόμενη εβδομάδα κορυφώνονται οι μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις στη Γαλλία και την μεθεπόμενη στη Γερμανία. Κάτω από το βάρος των εξαντλητικών προγραμμάτων λιτότητας, η κοινωνική πίεση φαίνεται σιγά-σιγά να μεγαλώνει. Στο μέλλον, υπάρχει η πιθανότητα οι κοινωνικές εκρήξεις σε μια χώρα να παράγουν με φαινόμενα ντόμινο εκρήξεις και σε άλλες. Ήταν αυτό ακριβώς που είχε συμβεί την τριετία ’86-’88 με τις κινητοποιήσεις εκατομμυρίων μαθητών από τον σκανδιναβικό βορρά ως τον μεσογειακό νότο. Ίσως κάποτε συναντηθούμε. Και τότε κάθε τι θα είναι διαφορετικό. Από τις κινητοποιήσεις των αγροτών μέχρι την υπεράσπιση του Γιώργου Μπαλάφα...

M. K.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Η μνήμη δεν εξαγοράζεται

M.VANUNU:

Δέκα χρόνια σε απομόνωση

Η Διεθνής Αμνηστία ζητά ξανά την άμεση απελευθέρωση του Mordechai Vanunu, καθώς έφτασε η δέκατη επέτειος από τη σύλληψη και τη φυλάκιση του σε απομόνωση.

«Ο Mordechai Vanunu κρατείται μόνος σε ένα κελί εδώ και δέκα χρόνια, πράξη σκληρή, απάνθρωπη και εξευτελιστική. Αντιμετωπίζει διανοητικά προβλήματα και ακόμα δεν ξέρει πότε θα αποφυλακιστεί», αναφέρει η Διεθνής Αμνηστία.

«Οι στρατιωτικά μυστικά τυχόν γνωρίζει, θα είναι ήδη δέκα χρόνια ηθική. Άλλα μυστικά, που φαίνεται ότι οι ισραηλινές αρχές δεν θέλουν να αποκαλύψουν, έχουν σχέση με την απαγωγή του. Έχει υποστεί αρκετή κακομεταχείριση και πρέπει να απελευθερωθεί άμεσα».

Ο Mordechai Vanunu απήχθη από πράκτορες της ισραηλινής κυβέρνησης στην Ιταλία, στις 30

Σεπτέμβρη 1986, και μεταφέρθηκε μυστικά στο Ισραήλ. Είχε αποκαλύψει απόρρητες πληροφορίες σχετικά με τον Ερευνητικό Ατομικό Αντιδραστήρα στη Dimona, όπου είχε εργαστεί από το 1977 ως το 1985, στη βρετανική εφημερίδα «Sunday Times». Οι πληροφορίες δημοσιεύθηκαν στις 5 Οκτώβρη 1986 και έδειχναν ότι το Ισραήλ ανέπτυξε ένα πρόγραμμα πυρηνικής ενέργειας για στρατιωτικούς σκοπούς.

Αφού μεταφέρθηκε στο Ισραήλ, ο Mordechai Vanunu κρατήθηκε σε απομόνωση σε μυστική τοποθεσία. Οι ισραηλινές αρχές παραδέχθηκαν ότι τον κρατούσαν στις 9 Νοέμβρη 1986. Δικάστηκε και καταδικάστηκε για προδοσία και διακεκριμένη κατασκοπεία. Καταδικάστηκε σε 18 χρόνια φυλάκισης. Η δίκη του, καθώς και οι εφέσεις του στο Ανώτατο Δικαστήριο, καθύφθηκαν από πλήρη μυστικότητα.

Ο Mordechai Vanunu βρίσκεται φυλακισμένος σε απομόνωση στις φυλάκες Ashkelon εδώ και δέκα χρόνια. Έχει ακόμα οκτώ χρόνια ποινής μισοστά του. Σε συναντήσεις με απεσταλμένους της Διεθνούς Αμνηστίας το Φεβράριο του 1996, αρμόδιοι της ισραηλινής κυβέρνησης, ανάμεσα τους και ο τότε υπουργός Δικαιοσύνης, δήλωσαν πως ο Vanunu δεν μπορεί να αποφυλακιστεί τώρα, επειδή φοβούνται πως μπορεί να αποκαλύψει κι άλλα μυστικά.

Αγανάκτηση έχει προκαλέσει στις εβραϊκές κοινότητες της Αργεντινής, η πρόσφατη απόφαση της κυβέρνησης να πληρώσει αποζημιώσεις σε θύματα ή συγγενείς θυμάτων των διωγμών κατά τη διάρκεια της δικτατορίας, καθώς τη θεωρούν σαν προσπάθεια εξαγοράς, ώστε να θαφτεί το αμαρτωλό παρελθόν της χώρας.

«Με αηδιάζει. Κανένα χρηματικό ποσό δε θα μας σταματήσει να μιλάμε για τη φρίκη του παρελθόντος», δήλωσε η πρόεδρος του σωματείου «Mothers of plaza de Mayo», που αποτελείται από μητέρες αγνοούμενων της δικτατορίας. Η ίδια δέχτηκε προσφορά 100.000 δολαρίων για καθένα από τους τρεις γιούς της που «εξαφανίστηκαν».

Την αρχή αποτέλεσε το διάταγμα του προέδρου Carlos Menem, που δεχόταν να αποζημιωθεί αργεντινοεβραϊός επιχειρηματίας που ζει πια στις ΗΠΑ, και είχε καταθέσει αγωγή κατά της Αργεντινής, ζητώντας αποζημίωση για τη σύλληψη, βασανισμό, απέλαση και κατάσχεση της περιουσίας του το 1976.

Η κίνηση αυτή έγινε για να αποφευχθεί η διεξαγωγή δίκης και για να προωθηθεί στο εξωτερικό μια νέα «καθαρή» εικόνα της Αργεντινής.

Η Αργεντινή, όπως αρκετά άλλα κράτη στην Λατινική Αμερική, έχει κάθε λόγο να ξεχαστεί το αμαρτωλό παρελθόν της. Κατά τη διάρκεια εκκαθαρίσεων πολιτικών αντιπάλων και εβραίων, τουλάχιστο 9.000 άνθρωποι «εξαφανίστηκαν». Πέρσι μάλιστα, ένας πρώην αξιωματικός του ναυτικού, παραδέχτηκε ότι πολιτικοί κρατούμενοι ναρκώνονταν και πετάγονταν στη θάλασσα από αεροπλάνα του ναυτικού, σε εβδομαδιαία βάση.

Ιδιαίτερη περίπτωση αποτελεί το φαινόμενο του αντισιωνισμού στην Αργεντινή. Στη χώρα βρίσκεται μια από τις μεγαλύτερες εβραϊκές κοινότητες στον κόσμο, περίπου 250.000 άτομα. Εκεί όμως κατέφυγαν και πολλοί ναζί εγκληματίες μετά το τέλος του 2ου Παγκοσμίου Πολέμου. Η συμμετοχή τους στους κρατικούς μηχανισμούς και η επιρροή που ασκούσαν στις συγγενούς ιδεολογίας στρατιωτικές δικτατορίες που κυβερνούσαν για δεκαετίες, οδήγησαν σε ένα «κρατικό αντισιωνισμό». Αυτός εκδηλώθηκε ι-

διαίτερα βίαια κατά τη δεκαετία του '70, με μαζικούς φόνους, βασανισμούς κι εξαφανίσεις. Οι συγγενείς των θυμάτων αυτού του «βρώμικου πολέμου» πιέζουν για τη διαλεύκανση αυτών των εγκλημάτων, χωρίς όμως αποτελέσματα.

Άλλωστε η μετάβαση της Αργεντινής στη δημοκρατία δεν συνοδεύτηκε και από τον εκδημοκρατισμό των σωμάτων ασφαλείας. Η σύλληψη, τον Ιούλη τεσσάρων αξιωματικών της αστυνομίας του Μπουένος Άιρες για συμμετοχή σε βομβιστική επίθεση σε κοινοτικό κέντρο των εβραίων το 1994, υπογραμμίζει αυτό το γεγονός. Από την έκρηξη σκοτώθηκαν 87 άτομα, και αποτελεί την πιο αιματηρή αντισιωνι-

τική επίθεση μετά το 2ο Παγκόσμιο Πόλεμο. Έκπληξη προκάλεσε όχι το γεγονός της συμμετοχής αστυνομικών στην επίθεση, αλλά η παραπομπή τους στο δικαστήριο.

Η κυβέρνηση του προέδρου Carlos Menem καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες να πείσει τη διεθνή κοινότητα ότι η Αργεντινή έχει γυρίσει σελίδα, προχωρώντας όμως μόνο σε ενέργειες βιτρίνας, όπως η άρνηση να δεχτεί πίσω στη χώρα τον SS εγκληματία Priebke, μετά την απαλλαγή του από ιταλικό δικαστήριο, για τεχνικούς λόγους. Να σημειωθεί εδώ, ότι ο Priebke ζούσε ελεύθερα, χωρίς να κρύβεται, στην Αργεντινή ως το 1995.

Υπάρχουν όμως ακόμα αντιδρά-

σεις. Σε πρόσφατη επίσκεψη του στη Γαλλία, ήρθε αντιμέτωπος με ομάδες για τα ανθρώπινα δικαιώματα που ζητούσαν εξηγήσεις για την εξαφάνιση δύο Γαλλίδων καλογριών στο Μπουένος Άιρες, ενώ το Σεπτέμβρη, ισπανικό δικαστήριο ζήτησε να ανακριθούν, ο πρώην δικτάτορας Jorge Videla και άλλοι 78 αξιωματικοί για την ανάμειξη τους στη σύλληψη, βασανισμό και σφαγή 300 Ισπανών κατά τη διάρκεια του «βρώμικου πολέμου».

Κάτι τέτοιο δε φαίνεται πιθανό να συμβεί, οι συγγενείς θυμάτων, πάντως, πιστεύουν πως η πίεση από το εξωτερικό είναι πολύ σημαντική στην προσπάθεια να ξεκαθαριστεί το παρελθόν.

Εμπρησμοί εκκλησιών μαύρων στις ΗΠΑ

Πληθαίνουν τα περιστατικά εμπρησμού εκκλησιών μαύρων στο Νότο των ΗΠΑ, ενώ στο στόχαστρο των ρατσιστών φαίνεται πως έχουν μπει και τα σπίτια και τα γραφεία ακτιβιστών της αφροαμερικανικής κοινότητας.

Από το Γενάρη του 1995, περισσότερες από 75 εκκλησίες έχουν δεχτεί εμπρηστικές επιθέσεις, με ρυθμό που αυξάνεται συνέχεια και κοντεύει να φτάσει τη μια επίθεση την εβδομάδα. Οι αρχές, τόσο πολιτικές όσο κι οι ομοσπονδιακές, είναι απρόθυμες να ασχοληθούν με το φαινόμενο, εκτιμών μάλιστα ότι «δεν πρόκειται απαραίτητα για ρατσιστική συνωμοσία», και προτιμούν να θεωρούν ύποπτους τους ίδιους τους μαύρους ιερείς και τα μέλη των μαύρων κοινοτήτων, αν και υπάρχουν στοιχεία σε αρκετές περιπτώσεις για την ανάμειξη ρατσιστικών παραστρατιωτικών ομάδων στους εμπρησμούς.

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του αιδεσμονότατου Amos Baker, προέδρου μιας τοπικής οργάνωσης της αφροαμερικανικής κοινότητας της Chattanooga, του οποίου το σπίτι πυρπολήθηκε τον Ιούλη του 1996, ενώ συμμετείχε σε δημόσια εκδήλωση. Η αστυνομία ανακοίνωσε ότι τον θεωρεί «κύριο ύποπτο» της καταστροφής του ιδιού του του σπιτιού, αν και οι εμπρηστές είχαν αφήσει σ' ένα τοίχο την υπογραφή «KKK».

Στην ίδια πόλη είχε πυρποληθεί το Γενάρη του 1996, το σπίτι ενός μαύρου αντιρατσιστή ακτιβιστή που δούλευε ως οδηγός λεωφορείου, λίγες μέρες μετά τη σύνταξη

καταγγελίας προς την Ομοσπονδιακή Διοίκηση Μεταφορών. Όταν μάλιστα συνέδεσε τον εμπρησμό με την αντιρατσιστική δραστηριότητα του σε ραδιοφωνική εκπομπή όπου ήταν καλεσμένος απολύθηκε από την υπηρεσία του.

Στις 14 Αυγούστου, δύο λευκοί που παραδέχτηκαν πως ήταν τότε ενεργά μέλη της ΚΚΚ, ομολόγησαν σε δικαστήριο στο Charleston της Νότιας Καρολίνας ότι έκαψαν δύο εκκλησίες μαύρων κοινοτήτων τον Ιούνιο του 1995, καθώς και ότι σε άλλο περιστατικό, επιτέθηκαν και τραυμάτισαν με μαχαίρι ένα μαύρο. Ο αρμόδιος εισαγγελέας δήλωσε ότι οι έρευνες συνεχίζονται και οι δύο έχουν συμφωνήσει να καταθέσουν και για άλλες υποθέσεις εμπρησμού εκκλησιών, αν τους ζητηθεί, αρνήθηκε όμως να απαντήσει αν αυτές στρέφονται προς την κατεύθυνση της ΚΚΚ, κάτι που θα ήταν αυτονόητο για οποιονδήποτε λογικό άνθρωπο. Τελικά, η εντορία της μίας από τις πυρπολημένες εκκλησίες κατέθεσε μήνυση κατά της ΚΚΚ, με την κατηγορία ότι υποκίνησε τους δράστες. Στη μήνυση αναφέρεται ακόμα ότι η ΚΚΚ οργάνωσε συγκεντρώσεις κοντά στις εκκλησίες λίγο πριν τον εμπρησμό τους, στις οποίες μέλη της αναφέρονταν σ' αυτές με «δυσφημιστικές και εμπρηστικές δηλώσεις», ενώ, τουλάχιστο σε μία περίπτωση, μοιράστηκε έντυπο υλικό που προσπαθούσε, με αποσπάσματα της Βίβλου, να δικαιολογήσει τον εμπρησμό εκκλησιών μαύρων.

Η ΚΚΚ, αρνήθηκε ότι είχε σχέση με τους εμπρησμούς και ισχυρί-

στηκε πως η μήνυση παραβιάζει την ελευθερία της θρησκείας κι έκφρασης των μελών της (!).

Στο Knoxville του Τενεσί, μια εκκλησία δεχόταν απειλητικά τηλεφωνήματα από μια οργάνωση με όνομα «Σκίνχεντς για την Λευκή Δικαιοσύνη». Οι ρατσιστές, έστειλαν επιστολή με την οποία απειλούσαν να κάψουν την εκκλησία, ακόμα και την τοπική αστυνομία, που πάντως δεν «κάταφερε», τελικά, να αποτρέψει τον εμπρησμό της.

Η ρατσιστική εκστρατεία τρομοκρατίας των αφροαμερικανών, με τους εμπρησμούς, γίνεται σε μια εποχή χρόνιας οικονομικής ύφεσης στις ΗΠΑ, όπου συχνά παρουσάζονται σαν υπεύθυνοι οι μαύροι, οι φτωχοί και άλλες μειονότητες. Με δεδομένη, μάλιστα, την απροθυμία του κράτους να εφαρμόσει τους ίδιους του τους νόμους, για να προστατεύσει τους μαύρους πολίτες του, δε θα πρέπει να θεωρηθεί άσχετη με τη, συνηθισμένη σε περιόδους ύφεσης, επίθεση των κρατικών μηχανισμών και του κεφαλαίου στα δικαιώματα που αυτοί κέρδισαν με αιματηρούς αγώνες κατά τη δεκαετία του '60.

Η αφροαμερικανική κοινότητα, έχει καταλάβει πως πρέπει η ίδια να υπερασπίσει τον εαυτό της και, γι'αυτό το σκοπό, αποφασίστηκε η διοργάνωση πορείας διαμαρτυρίας με πανεθνική κινητοποίηση, στην Chattanooga του Τενεσί, μία από τις πιο βίαιες πόλεις του Νότου, στις 2 Νοέμβρη 1996. Θα ακολουθήσουν κι άλλες συγκεντρώσεις σε όλο το Νότο.

Αναρχικό κοινωνικό κέντρο στη Χιχόν

Ακόμα μπορεί να χρησιμοποιηθεί και ως χώρος συνελεύσεων και συναντήσεων, όπου όλοι μπορούμε να αναπτύξουμε τις δραστηριότητές μας, όπως εκθέσεις, αφιερώματα, συνελεύσεις, διάλογους, βραδιές βιντεοταινιών, συναυλίες, να φτιάξουμε θεατρικό χώρο, βιβλιοπωλείο, εργαστήρια και διάφορα άλλα.

Το αναρχικό Κοινωνικό Κέντρο θα υπάρχει και θα δρα ως μια αντιεραρχική και μη κερδοσκοπική συλλογικότητα και όλα τα κέρδη θα διατίθενται για τη βελτίωση του καθώς και για το σχεδιασμό νέων δραστηριοτήτων. Οι διαθέσεις των ανθρώπων που ασχολούνται με την υλοποίηση του σχεδίου αυτού είναι πέρα για πέρα αλτρουιστικές.

Χρειαζόμαστε τις εισφορές σας για τη δημιουργία και τη συνέχιση του Αναρχικού Κοιν-

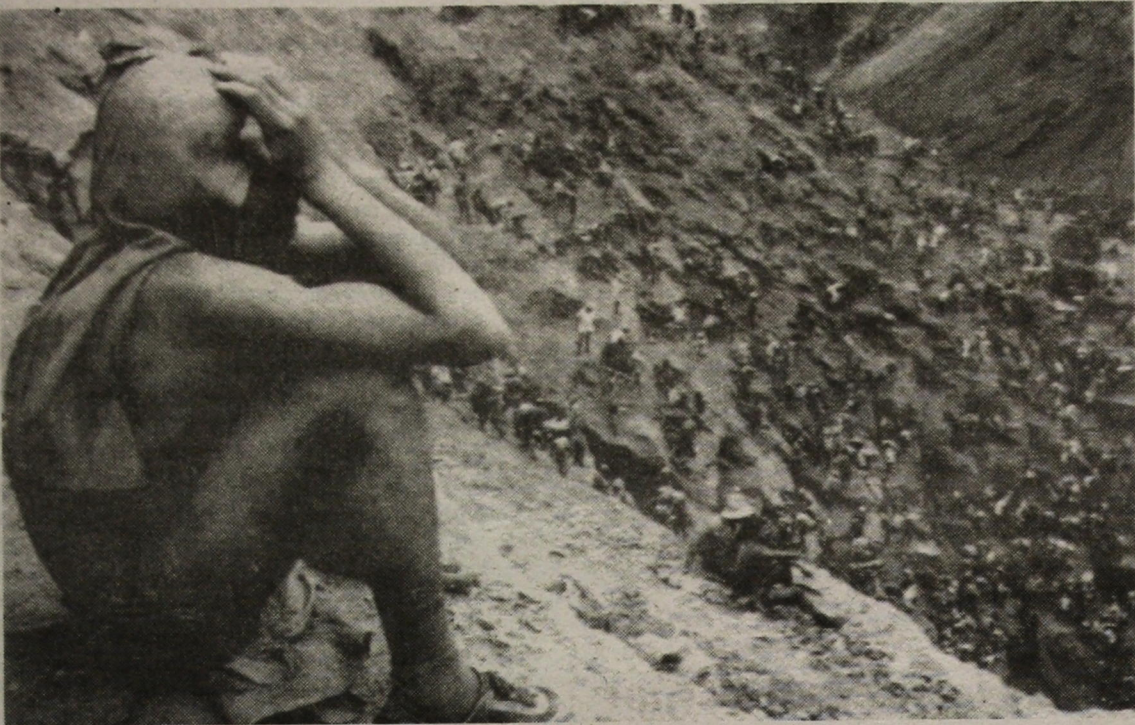
νικού Κέντρου της Χιχόν, όπως βιβλία, περιοδικά, μπροσούρες, δελτία, αφίσες, δίσκους, νέα, πληροφορίες, ιδέες, κλπ απ' όλο το κόσμο, ή έστω ένα γράμμα, μεταφέροντας μας τη δική σας εμπειρία από τέτοιου είδους επιχειρήματα.

Το Αναρχικό Κοινωνικό Κέντρο είναι αυτοδιευθυνόμενο, ανεξάρτητο από κάθε θεσμό, πολιτικό κόμμα, οργάνωση ή σύνδεσμο που κινείται σε πολιτικά και μόνο πλαίσια. Είμαστε μέρος του γενικότερου αναρχικού/ελευθεριακού κινήματος και κάνουμε οτιδήποτε μπορούμε ώστε αυτό να αναπτυχθεί παραπέρα.

Το Αναρχικό Κοινωνικό Κέντρο είναι ένα μόνο από τα μέσα για την κοινωνική επανάσταση. Η δράση μας αποσκοπεί στην απόκτηση του μεγαλύτερου δυνατού ποσοστού ελευθερίας και ισότητας, στην αναρχία.

Η διεύθυνση μας είναι: C.B.A., LIANES STR.11, 33207 CIJON, SPAIN

12 Οκτώβρη 1492: Η “ανακάλυψη της Αμερικής”

1. Η προσφορά του Χριστόφορου Κολόμβου στην Αμερική: Η ιμπεριαλιστική εξάπλωση μιας ανερχόμενης ευρωπαϊκής δύναμης

Στις 12 Οκτώβρη 1492, ένας ναυτικός, ονομαζόμενος Χριστόφορος Κολόμβος, έχοντας θέσει τον εαυτό του στις υπηρεσίες των βασιλιάδων της Ισπανίας και του Φερδινάνδου, γνωστούς και ως οι “Καθολικοί Βασιλείς”, έφτασε με τρία πλοία στις ακτές του Γκουανάνι, ενός νησιού που σήμερα είναι γνωστό ως Σαν Σαλβαδόρ, και το κατέκτησε στο όνομα του θρόνου της Καστίλλης.

Οι κάτοικοι του νησιού υποδέχθηκαν ειρηνικά τον Κολόμβο, ο οποίος έγραψε: “Εγώ, επειδή μας φέρθηκαν με πολύ φιλικό τρόπο και επειδή ήξερα πως γι’ αυτούς θα ήταν πολύ πιο εύκολο να σώσουν τις ψυχές τους και να ασπαστούν την Αγία Πίστη με την αγάπη και όχι με τη βία, τους έδωσα μερικές χρωματιστές χάντρες και κομμάτια από καθρεφτάκια, που τα φόρεσαν στο λαιμό (...) και στάθηκαν τόσο κοντά μας, ώστε ήταν σαν θαύμα. Οι ίδιοι, αργότερα, ήρθαν στα πλοία και μας έφεραν παπαγάλους και ίνες βαμβακιού (...) Αυτοί ζουν ολόγυμνοι, όπως τους γέννησε η μάνα τους, ακόμα και οι γυναίκες (...) δεν κρατούν όπλα και ούτε τα γνωρίζουν, γιατί όταν τους δείξαμε σπαθιά, αυτοί τα έπιασαν από την κόψη και τραυματίστηκαν από άγνοια (...) Αυτοί μπορούν να γίνουν καλοί υπηρέτες και έχουν μεγάλη αντίληψη, γιατί πολύ εύκολα επαναλάμβαναν όσα τους έλεγα και πιστεύω ότι πολύ γρήγορα θα γίνουν χριστιανοί, γιατί δεν μου φαίνεται να πιστεύουν σε κάποια αίρεση. Εγώ, για τη δόξα του Κυρίου, θα φέρω, όταν αναχωρήσω από εδώ, έξι από αυτούς, για να τους παρατηρήσει η Υψηλότητά σας.”

Τις επόμενες μέρες, ο Κολόμβος έφτασε και σε άλλα νησιά, που τα ονόμασε Χουάνα (σήμερα Κούβα) και Εσπανιόλα (σήμερα Άγιος Δομνίκος). Πριν ολοκληρώσει, μάλιστα, το ταξίδι του στην Εσπανιόλα, κατασκεύασε ένα φρούριο στο οποίο εγκατέστησε στρατιωτική δύναμη,

στην επιστροφή του, αποβιβάστηκε στη Βαρκελώνη, φέρνοντας μαζί του πολλούς ιθαγενείς από τις περιοχές που είχε επισκεφθεί. Ο θρόνος του παραχώρησε όλους τους τίτλους και τα προνόμια που είχαν προσυμφωνηθεί στο “Σύμφωνο της Αγίας Πίστης” (αντιβασιλιάς, ναύαρχος και κυβερνήτης όλων των περιοχών που κατέλαβε και επιπλέον το 10% των αγαθών που παρήγαγαν αυτές οι περιοχές).

Το Σεπτέμβριο του 1493 ξεκίνησε το δεύτερο ταξίδι, με 17 καραβέλες και 1700 άντρες, κατά το οποίο εξερεύνησε τις σημερινές Κούβα και τη Τζαμάικα, καταλαμβάνοντας και άλλα νησιά της Καραϊβικής. Στο τρίτο του ταξίδι, το 1498, έφτασε στο νησί Τρινιτάδ, στις εκβολές του Ορινόκου και σε άλλα σημεία της ηπείρου. Οι ευρωπαίοι άρχισαν τότε να αποκαλούν “Αμερική” τα “νέα εδάφη”, από το όνομα του ιταλού ναυτικού Amerigo Vesputti, που συμμετείχε στις πρώτες εκστρατείες και διατύπωσε την άποψη ότι είχε ανακαλυφθεί ένας “νέος κόσμος”.

2. Η διπλή απάτη της “ανακάλυψης” της Αμερικής

Όταν ο Κολόμβος έφτασε στην Αμερική, η ήπειρος ήταν ήδη κατοικημένη από περίπου 100 εκατομμύρια ιθαγενείς, από την Αλάσκα ως τη Γη του Πυρός. Ο πληθυσμός είχε φτάσει στην Αμερική περισσότερο από 20.000 χρόνια πριν, κυρίως μέσω του Βερίγγειου πορθμού. Αναριθμητές κουλτούρες και πολιτισμοί είχαν αναπτυχθεί πολλούς αιώνες πριν από την άφιξη του Κολόμβου. Όμως ούτε και το πλήρωμα των τριών πρώτων πλοίων του Κολόμβου αποτελούσε τους πρώτους ευρωπαίους που έφτασαν στην Αμερική. Σύμφωνα με ένα νορβηγικό θρύλο, στο τέλος της 1ης χιλιετίας μ.χ. ο ναυτικός Leif Ericson, έχοντας χάσει τον έλεγχο του πλοίου του κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού από τη Νορβηγία στη Γροιλανδία, έφτασε σε μια χώρα που την ονόμασε Vinlandia. Πιθανότατα στη συνέχεια υπήρξαν και άλλες εκστρατείες των Βίκινγκς προς την Αμερική, χωρίς όμως ποτέ να δημιουργήσουν σταθερές αποικίες. Ο Χριστόφορος Κολόμβος είχε ζήσει κάποια χρόνια στην Πορτογαλία, όπου διαφωνούσε με τους ναυτικούς

που πραγματοποιούσαν εξερευνητικές στις ακτές της Αφρικής. Η βελτίωση των ναυτικών χαρτών και της πυξίδας, η υπόθεση της σφαιρικότητας της Γης και η ανασφάλεια των εμπορικών δρόμων εξαιτίας της επέκτασης της τουρκικής αυτοκρατορίας, οδηγούσαν στην αναζήτηση ενός θαλάσσιου δρόμου προς την Ανατολή. Ο Κολόμβος, μέχρι το θάνατό του, πίστευε πως είχε φτάσει στην Κίνα και την Ινδία, αρνούμενος να αποδεχτεί ότι είχε φτάσει σε μια άλλη ήπειρο.

3. Η άφιξη των ισπανών στην Αμερική: Η αρχή της βίαιης εκμετάλλευσης των αυτόχθονων λαών

Αμέσως μετά την άφιξη του Κολόμβου, οι κάτοικοι των νησιών της Καραϊβικής άρχισαν να υποβάλλονται σε κάθε μορφής εκμετάλλευση και καταπίεση. Ο Κολόμβος αρνιόταν στους αυτόχθονες κάθε δικαίωμα αυτοδιάθεσης, φτάνοντας στο σημείο να τους απαγορεύει να μιλάνε τις γλώσσες τους, λέγοντας πως έτσι τους βοηθούσε να μάθουν ισπανικά. Όπως τόσες φορές στην Ιστορία, η καταπίεση και ο σκοταδισμός βάδιζαν χέρι-χέρι. Στο δεύτερο ταξίδι του Κολόμβου, πάρθηκαν ως σκλάβοι 1500 από τους Αραουάκους που κατοικούσαν στην Εσπανιόλα. Ο Κολόμβος έστειλε 500 από αυτούς στην Ισπανία. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, πέθαναν οι διακόσιοι...

Οι περισσότεροι από τους “κονκιστadóres” (κατακτητές) που έφτασαν μαζί τα επόμενα χρόνια στην Αμερική, ήταν πρώην στρατιώτες και τυχοδιώκτες, που δεν διακρίνονταν για την προσήλωσή τους στις ηθικές αξίες. Οι ισπανοί έφαγαν πυρετωδώς για να βρουν χρυσό και όταν αποτύχαναν τον απαιτούσαν με απίστευτη βιαιότητα από τους ιθαγενείς. Η αντίσταση των ιθαγενών συντρίφτηκε με τρομακτικές σφαγές. Οι σφαγές και οι ασθένειες που μεταφέρθηκαν από τους ευρωπαίους προκάλεσαν τέτοια μείωση του ιθαγενικού πληθυσμού, ώστε οι αποικιοκράτες άρχισαν να έχουν πρόβλημα εργατικών χεριών. Το 1501, η Ισαβέλα διέταξε την μεταφορά σκλάβων από την Αφρική. Το 1512, το Συμβούλιο των Θεολόγων του Μπούργος απαγόρευσε τη δου-

λεία των ιθαγενών, η οποία όμως στην πραγματικότητα συνέχισε να υπάρχει, με τη μορφή της καταναγκαστικής εργασίας, που μόνο φραστικά διέφερε από τη δουλεία.

Από το 1578, οι ιθαγενείς άρχισαν να απομακρύνονται μαζικά από τους παραδοσιακούς τους τόπους κατοικίας για να μεταφερθούν σε επιλεγμένους τόπους εργασίας, ενώ συγχρόνως τους αφαιρούνταν όσα από τα υπάρχοντά τους τους είχαν απομείνει. Η δικαιολόγηση αυτών των βαρβαροτήτων γινόταν από πολλούς λόγιους της εποχής. Το 1547, στην “Πραγματεία Σχετικά με τα Δίκαια Αίτια του Πολέμου Ενάντια στους Ιθαγενείς”, ο Juan Gines Sepulveda έγραφε τα ακόλουθα:

“Με απόλυτο δίκαιο οι ισπανοί επιβάλλονται πάνω σε αυτούς τους βάρβαρους του Νέου Κόσμου και των σχετικών νησιών, αφού αυτοί, από άποψη ηθικής, πνεύματος και ανθρώπινων χαρακτηριστικών, είναι τόσο κατώτεροι από τους ισπανούς όσο τα παιδιά από τους ενήλικες και οι γυναίκες από τους άντρες, μια διαφορά τόσο μεγάλη όσο των θηρίων από τους πολιτισμένους ανθρώπους, των ανθρώπων από τους πιθήκους”.

Λίγοι ισπανοί ύψωσαν τη φωνή τους ενάντια στην καταπίεση και την εκμετάλλευση των ιθαγενών. Μια από αυτές τις εξαιρέσεις ήταν ο δομινικανός καλόγηρος Bartolomé de las Casas, ένας ακούρατος αγωνιστής για τα δικαιώματα των αυτόχθονων λαών της Αμερικής, στα έργα του οποίου υπάρχουν καταγραφές των σφαγών και των βιαιοτήτων που έγιναν εις βάρος τους. Το 1522, στην “Σύντομη Ιστορία της Καταστροφής των (Αυτικών) Ιθαγενών”, ο Bartolomé de las Casas αναφέρει την ιστορία ενός ιθαγενούς αρχηγού από την Αϊτή, ο οποίος, για να αποφύγει τους ισπανούς, κατέφυγε μαζί με τη φυλή του στην Κούβα, περνώντας από τον Άγιο Δομνίκο:

“Αυτό ο άρχοντας (ο αρχηγός Ατουέι από την Αϊτή), μετακινούνταν συνεχώς, αποφεύγοντας τους χριστιανούς, μέχρι που έφτασε στο νησί της Κούβας, αμύνθηκε όταν τους συνάντησε, και τελικά συνελήφθη. Μόνο και μόνο επειδή κρυβόταν από ανθρώπους τόσο άδικους και σκληρούς και επειδή αμύνθηκε ενάντια σε αυτούς που ήθελαν να τον εξοντώσουν και να καταπιέσουν μέχρι θανάτου τη φυλή του, τον καταδίκασαν να καεί ζωντανός. Δεμένος στον πάσσαλο της πυράς, βρέθηκε αντιμέτωπος με έναν φραγκισκανό ιερέα, τον άνθρωπο του Θεού στην περιοχή, ο οποίος του είπε κάποια πράγματα για το Θεό και την πίστη μας (για την οποία δεν είχε ακούσει ποτέ), τόσα όσα μπορούσε να του πει στο λίγο χρόνο που του άφησαν οι δήμιοι, και τον ρώτησε αν ήθελε να πάει στον παράδεισο, όπου υπάρχει δόξα και αιώνια ανάπαυση, ή στην κόλαση, όπου υπάρχουν ατελείωτα βασανιστήρια και πόνος. Ο Ατουέι, αφού σκέφτηκε λίγο, ρώτησε αν υπάρχουν χριστιανοί στον παράδεισο. Ο ιερέας του απάντησε πως ναι, αλλά μόνον οι καλοί. Ο αρχηγός, χωρίς να σκεφτεί, απάντησε αμέσως ότι δεν ήθελε να πάει εκεί, αλλά στην κόλαση, για να μην συνεχίσει να ζει αυτό που ζούσε και να μην συναντά ανθρώπους τόσο σκληρούς και βίαιους.”

4. Τα 500 χρόνια της ευρωπαϊκής επέκτασης στην Αμερική: Η γενοκτονία των ιθαγενών λαών και η ανάπτυξη μιας νέας αυτοκρατορίας

4. Τα 500 χρόνια της ευρωπαϊκής επέκτασης στην Αμερική:

Η γενοκτονία των ιθαγενών λαών και η ανάπτυξη μιας νέας αυτοκρατορίας

Ήδη από το 1560, η ισπανο-πορτογαλική κυριαρχία εκτεινόταν από τη Νότια Αμερική μέχρι το μεγαλύτερο μέρος του νότου των σημερινών ΗΠΑ, περνώντας από την Κεντρική Αμερική, το Μεξικό και την Καραϊβική. Σύντομα, και άλλα ευρωπαϊκά κράτη άρχισαν να ιδρύουν αποικίες στην Καραϊβική και τη Βόρεια Αμερική, όπου πολλαπλασιάστηκαν οι αγγλικές και γαλλικές εγκαταστάσεις. Στους επόμενους αιώνες, οι ευρωπαίοι εκτόπισαν σταδιακά τους ιθαγενείς. Εκατομμύρια αφρικανών αρπάχτηκαν από τη γη τους και μεταφέρθηκαν στο “Νέο Κόσμο” σαν σκλάβοι.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της γενοκτονίας των αυτόχθονων λαών, αρκεί να παρατηρήσει κανείς τη σημερινή σύνθεση του πληθυσμού των χωρών της αμερικάνικης ηπείρου. Στα νησιά της Καραϊβικής οι ιθαγενείς έχουν εξαφανισθεί σχεδόν ολοκληρωτικά και έχουν αντικατασταθεί από τους ευρωπαίους, τους απογόνους των σκλάβων από την Αφρική και τους μιγάδες. Στο νότιο άκρο της ηπείρου το ίδιο. Μόνο στο Μεξικό, την Κεντρική Αμερική και την περιοχή των Άνδεων διασώζονται σημαντικοί πυρήνες ιθαγενών. Στο Βορρά, οι ΗΠΑ διακήρυξαν την ανεξαρτησία τους το 1776. Η νέα χώρα άρχισε αμέσως την επέκτασή της προς τη Δύση και το Νότο, προκαλώντας πολέμους ενάντια στους ιθαγενείς και το Μεξικό. Από τα 10 εκατομμύρια ιθαγενείς που υπήρχαν στην Βόρεια Αμερική πριν την άφιξη των ευρωπαίων, σήμερα έχουν απομείνει μόνο μερικές δεκάδες χιλιάδες, συγκεντρωμένοι υποχρεωτικά σε απομονωμένες “ρεζέρβες”.

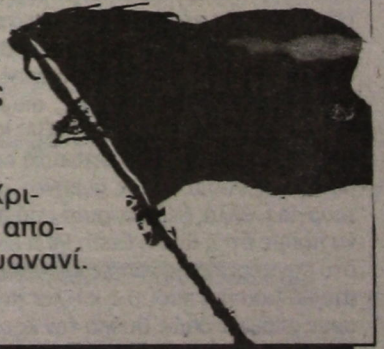
Μέχρι το 1800, στις ΗΠΑ είχαν μεταφερθεί 10 με 15 εκατομμύρια σκλάβοι από την Αφρική. Στους τρεις σκλάβους που μεταφέρονταν, ο ένας πέθαινε στο ταξίδι. Ο συνολικός αριθμός των σκλάβων που μεταφέρθηκαν από την Αφρική στην Αμερική, φτάνει τα 50 εκατομμύρια...

8 ΟΚΤΩΒΡΗ 1967: Συλλαμβάνεται και εκτελείται εν ψυχρώ στη Βολιβία ο Τσε Γκεβάρα.

8 ΟΚΤΩΒΡΗ 1982: Η “Αλληλεγγύη” τίθεται εκτός νόμου στην Πολωνία. Κατάσταση έκτακτης ανάγκης.

11 ΟΚΤΩΒΡΗ 1935: Ίδρυση της Αναρχοκομμουνιστικής Ομοσπονδίας της Αργεντινής.

12 ΟΚΤΩΒΡΗ 1492: Ο Χριστόφορος Κολόμβος αποβιβάζεται στο νησί Γκουανάνι. “Ανακάλυψη της Αμερικής”.

Στο τεύχος 57 της ΑΛΦΑ (8/6/96) δημοσιεύθηκε κείμενο κάτω από τον τίτλο: "Αδιέξοδα και προοπτικές του αναρχισμού", μεταφρασμένο προφανώς απ' το γερμανικό αναρχοσυνδικαλιστικό περιοδικό "DIRECTE ACTION" ("ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ").

Διαβάζοντας προσεκτικά το κείμενο αυτό και ειδικά το κεφάλαιο "Ελλείψεις της αναρχίας", παρατηρώ μια μοιρολατρική όσο και αφοριστική "αυτοκριτική" από πλευράς του γράφοντος. Μια τάση του να αναγορευθούν οι αναρχικές δραστηριότητες ως ένας από τους υπεύθυνους παράγοντες που στα πεδία του κοινωνικού ανταγωνισμού, έχουν υπεισέλθει σήμερα περισσότερο από ποτέ άλλοτε, φαινόμενα όπως ο ρατσισμός και ο φασισμός, αξίες όπως ο συντηρητισμός και άλλα ανάλογα φαινόμενα, που "επιστρέφουν άνευ αντίστασης, χωρίς κανέναν να μιλάει για επανάσταση".

Και ερωτώ: Ο συντράφης αυτός για ποιο πράγμα αγωνίζεται; Για κάτι που έχει "πια μόνο ιστορική σημασία γιατί δεν σχετίζεται με προβλήματα της κοινωνικής ζωής"; Αγωνίζεται μέσα από τις

διότι ο ρατσισμός με αναρχικό/αντιεξουσιαστικό μανδύα. Το κακό είναι ότι ακόμα και θεωρητικοί με λαμπρή θητεία στο πεδίο της αναρχικής θεωρήσης (πχ Μάρει Μπουότσκι) συνεργάζονται με τους εκφραστές τέτοιων τάσεων κι απόψεων.

Έλεγα λοιπόν, ότι ούτε και οι ίδιοι οι αναρχοσυνδικαλιστές έχουν ξεκαθαρίσει μέχρι σήμερα την θέση τους σχετικά με όλα αυτά τα ζητήματα, επιμένοντας στις παλιές δοξασίες και οργανωτικές μορφές. Γιατί είναι καιροσκοπισμός να διατηρούνται στη ζωή τα οργανωτικά αυτά σχήματα, μόνο και μόνο επειδή κάποτε απέβησαν αποτελεσματικά. Οι αναρχικές ομαδοποιήσεις συγκροτούνται για έναν συγκεκριμένο σκοπό. Μόλις εκλείψει η ύπαρξη ενός σκοπού, ενός σχεδίου ή το σχέδιο ολοκληρωθεί, η ομαδοποίηση που δημιουργήθηκε γι' αυτό θα πρέπει να παραχωρήσει τη θέση του σε κάτι άλλο. Σύντροφος από την Γαλλία, που έχει γνώση και στα τεκταινόμενα στην ισπανική CNT, μου έγραφε πως η σημερινή CNT αποτελείται από 6 περίπου περιφερειακές συνδικαλιστικές οργανώσεις, απ' τις οποίες μόνο οι 2-3 έχουν πολύ καλές σχέσεις μεταξύ τους στα πλαίσια της Συνο-

μοσπονδίας. Αυτό δεν αντικατοπτρίζει μια γραφειοκρατική κατάσταση που έχει το αντίκτυπο της στο συνολικό κοινωνικό κίνημα ανατροπής στην Ισπανία;

Στην Αυστραλία οι αναρχοσυνδικαλιστές προσπαθούν ακόμα να αποτελούν (στο Σίδνεϊ κύρια) τον ένα πόλο το εδώ αναρχικού κινήματος, αλλά αυτό το κάνουν καταφερόμενοι εναντίον άλλων αναρχικών που εκφέρονται από διαφορετικές απόψεις και τάσεις. Και μάλιστα, με το χειρότερο χιούμορ μερικές φορές. Αλλά κι αυτοί αλληλοπαράγονται και το τελευταίο επεισόδιο είναι η πραξικοπηματική κατάληψη του αναρχικού βιβλιοπωλείου του Σίδνεϊ "JURA BOOKSHOP" από μια μικρή ομάδα και το πέταγμα έξω όλων των υπολοίπων. Και δεν αρκεί, κατά την γνώμη μου, όταν νέοι αναρχοσυνδικαλιστικοί οργανισμοί εμφανίζονται τελευταία -ειδικά σε μια σειρά χώρες του πρώην ανατολικού μπλοκ- να λέμε ότι έτσι προχωράμε μπροστά, τη στιγμή που κι αυτοί βαδίζουν στα χνάρια των ήδη υπαρχόντων.

Αλλά και στον χώρο των άλλων ιστορικών τάσεων του αναρχικού κινήματος υπάρχουν ανάλογα προβλήματα. Για παράδειγμα σήμερα στην Ευρώπη βλέπουμε με έκπληξη να διατηρούνται σχήματα όπως οι Αναρχικές Ομοσπονδίες. Η Ιταλική Ομοσπονδία υπάρχει μόνο και μόνο για να εκδίδει την "UMANITA NOVA" και για να διοργανώνει κάποιες συζητήσεις. Το ίδιο και η ισπανική FAI, πιστεύω. Όσο για την Γαλλική Ομοσπονδία αυτή έχει γραφειοκρατικοποιηθεί σε μεγάλο βαθμό. Η εξόριστη Βουλγαρική Ένωση Αναρχικών αποτελείται από ένα ή δύο άτομα, ηλικίας πάνω από 80 χρονών.

Στο συγκεκριμένο κείμενο όμως του συντράφου αυτού δεν γίνεται καμιά αναφορά στα παραδείγματα αυτά. Παρά μόνο ότι η προσκόλληση αρκετών από εμάς σε δόγματα είναι ένας ακόμα παράγοντας της εδραίωσης του συντηρητισμού και των άλλων αξιών που επιστρέφουν. Λάθος. Μεγάλο λάθος. Θα έπρεπε να ασκηθεί πρώτα μια, έστω μικρή, κριτική σε όλες αυτές τις οργανώσεις, σχήματα και πρακτικές και έπειτα να επιχειρηθεί το προχώρημα σε γενικότερα συμπεράσματα. Επαναλαμβάνω, το να προβαίνουμε σε γενικόλογες κριτικές, αφορισμούς και συμπεράσματα του τύπου το αναρχικό κίνημα σήμερα κάνει το ένα και το άλλο αρνητικό, χωρίς να βλέπουμε τα θετικά, χωρίς να προσφέρουμε καμιά χειροπιαστή προοπτική, είναι προσπάθεια πιασματος από τυχαία και ασύνδετα μεταξύ τους γεγονότα, είναι καιροσκοπισμός.

Δεν έβλαψαν αμφισβητήσω τις καλές προθέσεις του συντράφου που έγραψε το εν λόγω κείμενο, ούτε και της "Αλφα" που το μετέφρασε και αναδημοσίευσε, αλλά το κείμενο αυτό μόνο του βρίθει συναισθηματισμού. Και ο συναισθηματισμός κάνει κακό. Κι ακόμα κρύβει την αδυναμία του γράφοντος στις αρτηρίες και τις φλέβες του αναρχικού κινήματος. Ίσως γιατί ο στενός αναρχοσυνδικαλιστικός του προσανατολισμός δεν τον αφήνει. Νεοπάνκ, οπαδοί της μη βίας, χορτοφάγοι, βίαιες αναρχοοικολογικές ομάδες, κοινόβια στα δάση, ομάδες για την απελευθέρωση των ζώων, δράση ενάντια στα Mc Donalds, φεμινισμός, καταλήψεις, χάκερς, μια πανσπερμία απόψεων και πρακτικών κατακλύζει το κίνημα, όχι μόνο στις αγγλόφωνες δυτικές χώρες, αλλά και σε μια σειρά ευρωπαϊκές. Η πλειοψηφία των νέων αναρχικών, των νέων αγωνιστών που μπαίνουν στις γραμμές του αναρχικού κινήματος αρνούνται να συνδιαλλαγούν με τις παλιές οργανώσεις και ομαδοποιήσεις, εκφράζοντας με τον δικό τους τρόπο την οργανωτικότητα, με βάση τις αναρχικές απόψεις και παραδόσεις. Αρνούνται να συνδιαλλαγούν με κύκλους όπου ο ηγετισμός, ο κομματισμός και οι ίντριγκες ανάμεσα στις ομαδοποιήσεις είναι τα μόνα που συμβαίνουν. Άλλωστε αυτό άρχισε να καταδεικνύεται άμεσα και εμφανέστερα και στην Ελλάδα, αμέσως με την εμφάνιση του άγριου μαθητικού κινήματος των καταλήψεων του '90 - '91, και -πιστεύω- συνεχίζει να καταδεικνύεται με την παρουσία και πρακτική σήμερα, μέσα στους παρόντες κοινωνικούς αγώνες, με αποκρόφωμα την εξέγερση του Πολυτεχνείου '95, αλλά και της αδιάλλακτης εξεγερτικής πρακτικής της τελευταίας τριετίας. Και μην μου πει κανείς ότι οι νέοι αναρχικοί στην Ελλάδα ασχολούνται με τις διάφορες ίντριγκες ανάμεσα στα μαγαζάκια, που ορισμένοι για εννόμητους λόγους αποκαλούν κατ' ευφημισμόν χώρο. Μην μου πει κανείς ότι οι νέοι αναρχικοί σήμερα στην Ελλάδα ή τουλάχιστον στην Αθήνα (αφού όλες οι άλλες πόλεις είναι, δυστυχώς, αντίγραφα της) ενδιαφέρονται για την διαμάχη Μαρινικών - Δριμυλικών (με το συμπάθιο).

Αλλά αυτά είναι ζητήματα για τα οποία μέλλει να ασχοληθεί ένα διαφορετικό κείμενο. Ούτε και πιστεύω θα πρέπει να μας α-

πασχολήσει εδώ αν οι νέες αυτές τάσεις, οι νέες πρακτικές που σήμερα εκφράζονται κάτω από το διεθνές αναρχικό κίνημα και στα πλαίσια του, είναι μερικά κινήματα ως προς την θεωρήση και τους στόχους τους ή αποτελούν νέες εκφράσεις του αναρχικού κινήματος που έρχονται σε κάθετη ρήξη, σε συνολική αντιπαράθεση με το κράτος και τους μηχανισμούς του.

Αυτό είναι αντικείμενο μιας ξεχωριστής προσέγγισης και ανάλυσης. Αυτό που είναι σημαντικό πρώτ' από όλα είναι το ότι θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι οι νέες αυτές τάσεις, οι πρακτικές και οι φορείς τους είναι γέννημα και θρέμμα της απάνθρωπης ανάπτυξης της κοινωνίας προς όφελος των λίγων, προς όφελος της εκμετάλλευσης και του αλόγιστου κέρδους, ειδικά αυτής της νέας κοινωνικής αποτελμάτωσης των τελευταίων χρόνων και που βρίσκεται σ' εξέλιξη μέσω της Νέας Τάξης Πραγμάτων κλπ. Απέναντι στον εφθυσμασμό, την άκρατη εκμετάλλευση, στο εξαφανισμό της εργατικής τάξης όπως την ξέραμε μέχρι τώρα, στον καλπασμό μια ισοπεδωτικής τεχνολογίας, στην συνεχιζόμενη καταστροφή του περιβάλλοντος και στον δηλητηριασμό του ανθρώπινου σώματος, απέναντι στην επιστροφή "αξιών" όπως ο φιλοτομαρισμός, ο συντηρητισμός, ο απομονωτισμός, απέναντι στην επιστροφή του ρατσισμού και φασισμού και τον ακήρυχτο πόλεμο ενάντια σε κάθε είδους μετανάστη και ιθαγενή, οι νέοι αναρχικοί προτάσσουν και αντιτάσσουν τις δικές τους αξίες. Σε χώρες όπως η Αυστραλία, αλλά και άλλες κι από τις δύο πλευρές του Ατλαντικού, οι αναρχικές ιδέες τείνουν να γίνουν συνώνυμες το χαρακτηριστικό τρόπο ζωής κάποιων ανθρώπων. Αν για κάποιους άλλους μερικές δεκαετίες πριν η γενική απεργία, τα μαζικά συλλαλητήρια και άλλα ήσαν οι δυνατές στάσεις ζωής απέναντι στην κρατική βαρβαρότητα, σήμερα αυτές οι στάσεις έχουν αλλάξει ριζικά. Το να ζεις σε αυτοοργανωμένες καταλήψεις ή σε κοινόβια στην φύση, το να δρας μέσα από συνεργατικές, κολεκτίβες, απελευθερωμένες ζώνες πρακτικής σε τοπικό ή σε περιφερειακό επίπεδο, το να είσαι χορτοφάγος, το να δρας ενάντια στην λογική Mc Donalds, τα πειράματα στα ζώα, την καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος, το να δρας αντιπληροφοριακά και να προχωράς σε κομπιουτεροπειραξίες μέσα απ' το Internet ή δημιουργώντας τα δικά σου δίκτυα, καθώς και ένα πλατύ φάσμα άλλων δραστηριοτήτων, θεωρούνται σήμερα οι μόνες δυνατές στάσεις αντίστασης και αυτοκαθορισμού απέναντι σε μια όλο και πιο αδηφάγα κρατική λαίλαπα. Κι ακόμα, στις ΗΠΑ για παράδειγμα ολόκληρες αναρχικές συλλογικότητες, όπως η Ομοσπονδία "LOVE AND RAGE", οι ομάδες του Αναρχικού Μαύρου Σταυρού, που έχουν ξεφυτρώσει σαν τα μανιτάρια τα τελευταία χρόνια, έχουν θέσει ως προτεραιότητες τον αγώνα τους, την δράση ανάμεσα στις κοινωνικές μειονότητες, του μαύρους, την άγρια νεολαία των γκέι, τις γυναίκες, τους μετανάστες.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι νέα αντικείμενα και χώροι παρέμβασης αναδεικνύονται καθημερινά μέσα από την διαπάλη εξουσιαστών - εξουσιαζομένων και τον κοινωνικό ανταγωνισμό, καθώς αυτός προχωρά.

Που είναι λοιπόν, η έλλειψη για την οποία μας μιλάει ο συγγραφέας του κειμένου; Που είναι η αγκύλωση του κινήματος; Εχτός αν ανάγει την αγκύλωση της δικής του οργάνωσης (αν αυτή στην ομάδα που εκδίδει την "Direct Action") ως αγκύλωση όλου του κινήματος. Μήπως η πλειοψηφία των νέων αναρχικών δεν ζουν παραδειγματικά; Ή τουλάχιστον αν δεν έχουν πετύχει σε ικανοποιητικό βαθμό αυτή την παραδειγματική καθημερινή μορφή ζωής σε σχέση με τις αναρχικές ιδέες, για την οποία τόσο πολύ κόπτεται ο συγγραφέας του κειμένου, δεν προσπαθούν να το πετύχουν, προτρέποντας και τους άλλους να το κάνουν;

Όλα όσα απαριθμήσαμε πριν σαν στάσεις ζωής απέναντι στην διάχυτη βαρβαρότητα δεν αποτελούν ταυτόχρονα προσπάθειες και μάλιστα σοβαρές, καταρθώνοντας αυτή την παραδειγματική σχέση μεταξύ καθημερινής ζωής και αναρχικών ιδεών;

Επαναλαμβάνω ότι κι εγώ ο ίδιος μπορώ να διαφωνώ με κάποιες τάσεις, απ' όσες περιέγραψα πριν, θεωρώντας τις επιμέρους και όχι ριζικά αντιστασιακές πράξεις. Όμως οφείλουμε να παραδεχθούμε ότι το "νέο αίμα" ήδη έχει υπεισέλθει στις αρτηρίες και στις φλέβες του κινήματος μας.

Από εμάς τους ίδιους εξαρτάται αν θα συνεχίσουμε να κρατιόμαστε στο επίπεδο να μεταγγίζουμε διαρκώς "νέο αίμα" στο κίνημα. Παντρεύοντας, φυσικά, και στοιχεία από τις παλαιότερες οργανωτικές ή άλλες μορφές που έχουν αντέξει μέσα στον χρόνο. Αρχές όπως η αλληλοβοήθεια, η αλληλεγγύη, η αναρχική ηθική, ή δημιουργία ομοσπονδιακών δικτύων και άλλα, είναι πάγιες αρχές που διέπουν το αναρχικό κίνημα κάθε εποχής και δεν εξαφανίζονται.

Υπάρχουν, βέβαια, κάποιες προϋποθέσεις στην επιτυχία αυτού του παντρέματος. Η αναγκαιότητα να μην μπαίνουμε σε κανάλια κολλημάτων ή μιζερίας. Η καταπολέμηση του ψέματος, των άλλοθι και των στεριών ιδεολογημάτων. Η θεωρήση και πρακτική μας να μην καταναλώνει σκέτα θεάματα όπου οι οροί συντήρησης και αντιπαρονομή τους να αποκλείουν κάθε δυνατότητα και διάθεση για περαιτέρω πρακτική. Σπάσιμο διαρκές όλων των ρόλων που παρουσιάζονται. Είναι καθήκον να διαφυλάξουμε αν μη τι άλλο την ίδια μας την υπόσταση και να βάλουμε συνεχώς εμπόδια στο κράτος να μας μετατρέψει κάθε φορά μέρος μιας εύπλαστης μάζας. Να ανακαλύπτουμε τους απώτερους στόχους της εξουσίας, πίσω από κάθε μορφή ή παραλλαγή της κι αυτό γιατί με την εξυπηνη κι απότομη αλλαγή της (τα τελευταία χρόνια ειδικά) μας έχει εθίσει περισσότερο από πριν στο δηλητήριο του εφθυσμασμού και του αποσιωπισμού.

Να ξέρουμε πάντα ότι η συνείδηση είναι αποτέλεσμα πολλών κοινωνικών συνθηκών και όταν ωριμάσει ούτε μεταβάλλεται, ούτε παραμορφώνεται. Μένει ασυμβίβαστη. Και είναι αυτή η συνείδηση που αποκτιέται με την μεγάλη πείρα. Κάτω από την οποιαδήποτε πρέσα της οποιασδήποτε καταπίεσης και ψημένη με την φωτιά της αδικίας και της κρατικής βαρβαρότητας.

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ.

Δημήτρης Τ., Μεμβούρη, Αύγουστος 1996

ΓΙΑ ΠΟΙΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ;

γραμμές ενός κινήματος που "πνίγει κάθε πνευματική ζωή... Και προσπερνάει τυφλά τα συμβάντα της κοινωνικής ζωής"; Αγωνίζεται μέσα απ' τις γραμμές ενός κινήματος το οποίο το τοποθετεί στο ίδιο τσουβάλι με αυτά τα "αριστερά" κινήματα, έστω κι αν τη λέξη αριστερά την έχει σε εισαγωγικά; Ή μήπως, τέλος αγωνίζεται μέσα απ' τις γραμμές ενός κινήματος που αποτελείται από ταμπέλες και βρίθει δογματισμούς, όπως ισχυρίζεται;

Είναι πολύ εύκολο να προχωρούμε σε αφορισμούς και υπεραπλουστεύσεις εν είδει αυτοκριτικής, πολλές φορές επηρεασμένοι από συναισθηματική φόρτιση, όπως στην περίπτωση του γράφοντος το εν λόγω κείμενο. Είναι πολύ εύκολο να συγχέουμε την κριτική με την απόδοση ευθυνών σε διάφορους παράγοντες για κάτι που έχει ή είχε την αντίθετη έκβαση απ' αυτή που προσδοκούσαμε. Υπάρχει τεράστια διαφορά από το να κάνεις αυτοκριτική ως κίνημα που θέλει να συμβάλλει στη συνολική και ριζική απελευθέρωση της κοινωνίας και από το να καταλογίζεις σ' αυτό ευθύνες για την σημερινή κοινωνική κατράκυλα. Γιατί δεν είναι το αναρχικό κίνημα αυτό που ευθύνεται γι' αυτήν. Γιατί αν "κάποιοι αναρχικοί" απομακρύνθηκαν από τον δρόμο τους", όπως λέει ο γράφων και "απλά βλέπουν τους συντηρητικούς να κερδίζουν όλο και πιο πολύ έδαφος", αυτό δεν σημαίνει ότι το συνολικότερο αναρχικό κίνημα έχει την ευθύνη για την κατάσταση αυτή.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι το σημερινό αναρχικό κίνημα διέρχεται μια κρίση, όπως κάθε τι άλλωστε στον σημερινό κόσμο. Ότι καταστάσεις και ζητήματα που για μας ήταν αυτονόητα, αποδειγμένα και τελειωμένα, επιστρέφουν με σφοδρότητα. Δεν υπάρχει, όμως, και αμφιβολία ότι η λεγόμενη Νέα Τάξη Πραγμάτων δημιούργησε και συνεχίζει να δημιουργεί νέα ερωτήματα, νέες προκλήσεις, στις οποίες το σημερινό αναρχικό κίνημα καλείται να απαντήσει και να πάρει πρακτική πλέον θέση. Είναι γεγονός ότι μερικοί αναρχικοί έχουν γίνει σήμερα δογματικοί, τόσο στον τρόπο σκέψης και ζωής, όσο και στο επίπεδο της κοινωνικής τους δράσης. Είναι γεγονός, ακόμα, ότι το αναρχικό κίνημα χρειάζεται "νέο αίμα" για να προχωρήσει μπροστά. Το ότι κάποιοι και μάλιστα οργανωμένοι αναρχικοί (π.χ. ομοσπονδίες, αναρχοσυνδικαλιστικές ενώσεις κ.λ.π.) έχουν προσκολληθεί σε δόγματα είναι, επίσης, γεγονός.

Τολμώ να κατονομάσω κάποια παραδείγματα: Μια μεγάλη μερίδα του σημερινού αναρχοσυνδικαλιστικού κινήματος, αν όχι η μεγαλύτερη, όχι μόνο δεν είναι ικανή να βρει ή να πλησιάσει έστω κι από απόσταση την "δόξα" του παρελθόντος, αλλά επιμένει να οργανώνεται μέσα από τα σχήματα του παρελθόντος. Το ίδιο το αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα σήμερα είναι ανίκανο να παρέμβει στην καθημερινή πραγματικότητα, εκτός τραγικά ελαχίστων εξαιρέσεων. Μάλιστα διάφοροι κύκλοι που βρίσκονται σε εσωτερική διαμάχη (βλέπε ισπανική και γαλλική CNT). Σε μια εποχή που η νέα τεχνολογία έχει φέρει τα πάνω κάτω, που η εργατική τάξη όπως την ξέραμε (επηρεασμένη ίσως και από τις μαρξιστικές δοξασίες γι' αυτήν) έχει αλλάξει μορφή, φύση και θέση μέσα στα πεδία του κοινωνικού ανταγωνισμού, σε μια εποχή που το καθεστώς της εργασίας, της μισθωτής σκλαβιάς, αναπροσαρμόζεται, αλλάζει, αποκτά όλο και νέα χαρακτηριστικά, οι αναρχοσυνδικαλιστές επιμένουν να διατηρούν τα οργανωτικά σχήματα του παρελθόντος, που σίγουρα σε άλλες εποχές ήταν αποτελεσματικά, αλλά και να παραμένουν προσκολλημένοι σε αρχές, όπως για παράδειγμα το συνδικάτο ως βάση οργάνωσης της κοινωνίας και άλλα. Μερικοί αναρχοσυνδικαλιστές (και γενικά επαναστάτες συνδικαλιστές, όπως η I.W.W.) κύρια στις ΗΠΑ, Καναδά και σε πολύ μικρότερο βαθμό σε Μ. Βρετανία, Αυστραλία, προσπάθησαν να ξεπεράσουν αυτού του είδους τα προβλήματα, χωρίς, άλλωστε να προχωρήσουν στην υιοθέτηση μιας ανελέητης κριτικής και αυτοκριτικής (ποιοί είμαστε, τι θέλουμε και που πάμε) και πέρασαν σε άλλα στάδια, παραπλήσια θα έλεγα, δράσης, όπως ο αγώνας για την διάσωση του περιβάλλοντος. Κύκλοι της πάλας ποτέ πανίσχυρης IWW δημιούργησαν μετωπικές οικολογικές οργανώσεις, όπως η EARTH FIRST (Πρώτα η Γη), με τμήματα, εκτός των ΗΠΑ, Καναδά, και σε μια σειρά χώρες της Ευρώπης. Μια μετωπική οικολογική οργάνωση, που αποτελείται από τοπικούς πυρήνες, με αντιεξουσιαστική βάση λειτουργίας. Αλλά, βέβαια, από από μόνο δεν μπορεί να μας κάνει να πούμε ότι η ίδια η Earth First είναι αναρχική, τη στιγμή που στο εσωτερικό της τάσεις και απόψεις κονταροκτυπιούνται, τη στιγμή που ηγετικοί της κύκλοι (πχ Dave Foreman) διακηρύσσουν απόψεις όπως ότι για την καταστροφή του περιβάλλοντος στις ΗΠΑ φταίνει και οι μετανάστες(!), εκφράζοντας έτσι έναν ι-